SODBA SODIŠČA PRVE STOPNJE (drugi senat)

z dne 12. septembra 2007 *

V zadevi T-60/05,

Union française de l'express (UFEX), s sedežem v Roissy-en-Franceu (Francija),

DHL Express (France) SAS, prej DHL International SA, s sedežem v Roissy-en-Franceu,

Federal express international (France) SNC, s sedežem v Gennevilliersu (Francija),

CRIE SA, s sedežem v Asnièresu (Francija),

ki jih zastopata É. Morgan de Rivery in J. Derenne, odvetnika,

tožeče stranke,

* Jezik postopka: francoščina.

proti

Komisiji Evropskih skupnosti, ki sta jo sprva zastopala A. Bouquet in O. Beynet, nato pa A. Bouquet in V. Di Bucci, zastopnika,

tožena stranka,

ob sodelovanju

Chronopost SA, s sedežem v Issy-les-Moulineauxu (Francija), ki ga zastopa D. Berlin, odvetnik,

in

La Poste, s sedežem v Parizu (Francija), ki jo zastopa H. Lehman, odvetnik,

intervenienta,

katere predmet je predlog za razglasitev ničnosti odločbe Komisije SG-Greffe (2004) D/205294 z dne 19. novembra 2004, s katero je bila zavrnjena pritožba glede francoskega trga mednarodne hitre pošte, ki so jo tožeče stranke vložile zoper francosko pošto in francosko vlado,

SODIŠČE PRVE STOPNJE
EVROPSKIH SKUPNOSTI (drugi senat),

v sestavi J. Pirrung, predsednik, N. J. Forwood in I. Pelikánová, sodnika,

sodna tajnica: K. Pocheć, administratorka,

na podlagi pisnega postopka in javne obravnave z dne 26. julija 2007

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje

1. *Stranke v sporu*

1 Na tožeče stranke je naslovljena odločba Komisije z dne 19. novembra 2004, s katero je bila zavrnjena njihova pritožba glede francoskega trga mednarodne hitre pošte.

2 Union française de l'express (v nadaljevanju: UFEX), ki se je do leta 1997 imenoval Syndicat français de l'express international (v nadaljevanju: SFEI), je poklicno združenje francoskega prava, ki združuje skoraj vse družbe, ki ponujajo storitve hitre pošte, vključno s preostalimi tremi tožečimi strankami.

3 La poste française (v nadaljevanju: La Poste) je od konca leta 1985 in začetka leta 1986 zaupala upravljanje službe za hitro pošto, ki je do takrat delovala pod imenom Postadex, družbi Société française de messagerie internationale (v nadaljevanju: SFMI). Kapital družbe je bil razdeljen med Sofipost (66 %), finančno družbo v stoodstotni lasti La Poste, in TAT Express (34 %), hčerinsko družbo letalske družbe Transport aérien transrégional.

4 Leta 1992 je bila spremenjena struktura dejavnosti hitre pošte, ki jo je izvajal SFMI. Sofipost in Transport aérien transrégional sta ustanovila novo družbo Chronopost SA in ohranila v lasti 66 % oziroma 34 % njenih delnic. Chronopost je prevzel nacionalno dejavnost SFMI, ta pa je ohranil mednarodni del. Chronopost je prek pooblastila upravljal dejavnost mednarodne hitre pošte za račun svojega pooblastitelja. Od leta 1997 Sofipost (ki je leta 2001 postal Geopost) stoodstotno obvladuje Chronopost.

5 SFMI je svoje dejavnosti mednarodne hitre pošte prenesel na Global Delivery Express Worldwide France, francosko hčerinsko družbo operaterja Global Delivery Express Worldwide (v nadaljevanju: GDEW). GDEW je skupno podjetje, ki povezuje avstralsko družbo TNT, La Poste ter nemško, kanadsko, nizozemsko in švedsko pošto. Komisija je to koncentracijo dovolila z odločbo z dne 2. decembra 1991 o združljivosti posamezne koncentracije s skupnim trgom (IV/M.102 – TNT/Canada Post, DBP Postdienst, La Poste, PTT Post in Sweden Post) (UL C 322, str. 19, v nadaljevanju: GD NET) v skladu z Uredbo Sveta (EGS) št. 4064/89 z dne 21. decembra 1989 o nadzoru koncentracij podjetij (UL 1990, L 257, str. 13). GDEW je 28. julija 1994 pridružil SFMI, zato je slednji v tem obdobju pravno izginil. Leta 1996 je La Poste izstopila iz GDEW.

6 V nadaljevanju te sodbe se imenovanje SFMI-Chronopost uporablja za poimenovanje hčerinske družbe La Poste, ki deluje v sektorju mednarodne hitre pošte.

2. *Pritožba z dne 21. decembra 1990*

7 SFEI je v pritožbi z dne 21. decembra 1990 trdil, da je francoska država nezakonito subvencionirala SFMI-Chronopost na področju storitev mednarodne hitre pošte. Na neformalnem sestanku predstavnikov SFEI in Komisije 18. marca 1991 je bilo postavljeno vprašanje morebitne kršitve člena 82 ES s strani La Poste kot podjetja, člena 86 ES s strani francoske države ter členov 3(g) ES, 10 ES in 82 ES s strani francoske države.

8 V zvezi s členom 82 ES je SFEI obsodil načine logistične in komercialne podpore, ki naj bi jo La Poste zagotovila svoji hčerinski družbi. Zloraba naj bi bila v tem, da je La Poste svoji hčerinski družbi pod nenavadno ugodnimi pogoji omogočila uporabo svoje infrastrukture, da bi lahko razširila prevladujoči položaj, ki ga je imela na trgu osnovnih poštnih storitev, na povezani trg storitev mednarodne hitre pošte. Ta zloraba naj bi se kazala v navzkrižnem subvencioniranju v korist SFMI-Chronopost.

9 V zvezi s členom 86 ES na eni strani ter členi 3(g) ES, 10 ES in 82 ES na drugi strani je SFEI trdil, da je La Poste nezakonito pomagala svoji hčerinski družbi na podlagi vrste navodil in smernic francoske države.

3. *Dopis Komisije z dne 10. marca 1992*

10 Komisija je z dopisom z dne 10. marca 1992 obvestila SFEI, da ne namerava nadaljevati preiskave v skladu s členom 82 ES. SFEI in trije njegovi člani, to so DHL International (postal DHL Express (France) SAS, v nadaljevanju: DHL), Service Crie (v nadaljevanju: CRIE) in May Courier, so vložili ničnostno tožbo zoper odločbo Komisije iz tega dopisa. Sodišče prve stopnje je s sklepom z dne 30. novembra 1992 v zadevi SFEI in drugi proti Komisiji (T-36/92, Recueil, str. II-2479) tožbo zavrnilo kot nedopustno.

11 Sodišče je s sodbo z dne 16. junija 1994 v zadevi SFEI in drugi proti Komisiji (C-39/93 P, Recueil, str. I-2681) razveljavilo ta sklep in vrnilo zadevo Sodišču prve stopnje. Komisija je z dopisom z dne 4. avgusta 1994 umaknila sporno odločbo in obvestila pritožnice, da se obravnava njihove pritožbe nadaljuje.

4. *Odločba o zavrnitvi pritožbe z dne 30. decembra 1994*

12 Komisija je z odločbo z dne 30. decembra 1994 zavrnila pritožbo v zvezi s stališči iz člena 82 ES zaradi pomanjkanja interesa Skupnosti z obrazložitvijo, da ni dovolj dokazov, da se očitane kršitve nadaljujejo. SFEI, DHL, CRIE in May Courier so vložili ničnostno tožbo, ki jo je Sodišče prve stopnje zavrnilo v sodbi z dne 15. januarja 1997 v zadevi SFEI in drugi proti Komisiji (T-77/95, Recueil, str. II-1).

13 Sodišče je na podlagi pritožbe to sodbo razveljavilo in zadevo vrnilo Sodišču prve stopnje (sodba z dne 4. marca 1999 v zadevi UFEX in drugi proti Komisiji, C-119/97 P, Recueil, str. I-1341).

14 Potem ko je Sodišče zadevo vrnilo Sodišču prve stopnje, je slednje odločbo o zavrnitvi pritožbe razglasilo za ničnо (sodba Sodišča prve stopnje z dne 25. maja 2000 v zadevi UFEX in drugi proti Komisiji, T-77/95, Recueil, str. II-2167). Po tej sodbi je Komisija ponovno obravnavala pritožbo.

5. *Nacionalni postopki*

15 Tožeče stranke so vzporedno s tožbo pri Komisiji leta 1990 in 1996 vložile pritožbe pri francoskem Conseil de la concurrence zoper La Poste, Sofipost, SFMI-Chronopost in Transport aérien transrégional, v katerih so jim očitale zlorabo prevladujočega položaja med leti 1986 in 1996 v nasprotju z določbami francoskega konkurenčnega prava. Francoski Conseil de la concurrence je prekinil preiskavo zadev, dokler niso bili znani rezultati preiskave pritožbe s strani Komisije. Leta 2005 so tožeče stranke umaknile svoje pritožbe.

16 Leta 1993 so SFEI in nekateri njegovi člani vložili odškodninsko tožbo pri Tribunal de commerce de Paris, med drugim proti La Poste, Sofipost, SFMI-Chronopost in GDEW France, na podlagi deliktne odgovornosti (nelojalna konkurenca) zaradi kršitve člena 82 ES in sprejetja pomoči, dodeljene v nasprotju s členom 88(3) ES. Tribunal de commerce je leta 1999 zavrglo tožbo v delu, povezanem z državno pomočjo v tej zadevi. V zvezi z delom, povezanim z zlorabo prevladujočega položaja, je leta 2000 prekinilo odločanje do sprejetja odločbe Komisije.

6. *Izpodbijana odločba*

17 Komisija je z odločbo SG-Greffe (2004) D/205294 z dne 19. novembra 2004, s katero je bila zavrnjena pritožba glede francoskega trga mednarodne hitre pošte, ki so jo tožeče stranke vložile zoper La Poste in francosko vlado (v nadaljevanju: izpodbijana odločba), vnovič zavrnila pritožbo zaradi pomanjkanja interesa Skupnosti. Ta odločba zadeva samo tiste dele spisa, ki se nanašajo na člene 82 ES, 86 ES, 3 ES in 10 ES.

18 Komisija je v tej odločbi ugotovila, prvič, da je sporno ravnanje prenehalo (točke od 48 do 63 izpodbijane odločbe), in drugič, da domnevno preteklo protikonkurenčno ravnanje La Poste ni imelo trajnih učinkov (točke od 64 do 121 izpodbijane odločbe). Tretjič, Komisija je preverila, ali je interes Skupnosti zadosten, da bi nadaljevala s preiskavo pritožbe. Komisija pojasni, da v okviru analize interesa Skupnosti v razmerah, ko je sporno ravnanje prenehalo leta 1991 in nima trajnih učinkov na trg, ni dolžna ocenjevati teže in trajanja domnevne kršitve. Komisija razloži, da bo v skrbi za dobro upravljanje kljub temu preučila trditve pritožnic.

19 Komisija je ugotovila pomanjkanje interesa Skupnosti in zato zavrnila pritožbo.

7. *Odločba v zvezi z delom pritožbe, ki se nanaša na državno pomoč*

20 V zvezi z delom, ki se nanaša na državno pomoč, je Komisija z odločbo 98/365/CE z dne 1. oktobra 1997 o domnevni pomoči Francije družbi SFMI-Chronopost (UL 1998,

L 164, str. 37, v nadaljevanju: odločba iz leta 1997), ugotovila, da ukrepi, na katere se nanaša pritožba, niso bili državna pomoč v korist SFMI-Chronopost.

21 Sodišče prve stopnje je po ničnostni tožbi, ki so jo vložile tožeče stranke, s sodbo z dne 14. decembra 2000 v zadevi UFEX in drugi proti Komisiji (T-613/97, Recueil, str. II-4055) to odločbo delno razglasilo za nično.

22 Chronopost, La Poste in Francoska republika so vložili pritožbo zoper to sodbo. Sodišče je s sodbo z dne 3. julija 2003 v združenih zadevah Chronopost in drugi proti UFEX in drugim (C-83/01 P, C-93/01 P in C-94/01 P, Recueil, str. I-6993) to sodbo razveljavilo in zadevo vrnilo Sodišču prve stopnje.

23 Sodišče prve stopnje je po novem odločanju s sodbo z dne 7. junija 2006 v zadevi UFEX in drugi proti Komisiji (T-613/97, ZOdl., str. II-1531) razglasilo odločbo iz leta 1997 za nično v delu, kjer je Komisija ugotovila, da niti logistična in komercialna podpora La Poste hčerinski družbi SFMI-Chronopost niti prenos Postadexa nista državna pomoč v korist SFMI-Chronopost. Sodišče prve stopnje je presodilo, da je bil prenos storitve Postadexa na SFMI-Chronopost državna pomoč, ker La Poste od družbe SFMI-Chronopost ni prejela nasprotnega plačila (točka 167 sodbe). Poleg tega je Sodišče prve stopnje menilo, da obrazložitev odločbe iz leta 1997, omejena na zelo splošno razlago metode, ki jo je Komisija uporabila za oceno stroškov in dobljenega končnega rezultata, ni zadostila zahtevam iz člena 253 ES v delu, ki se nanaša na zagotavljanje logistične in komercialne podpore (točki 98 in 101 sodbe).

24 Chronopost in La Poste sta vložila pritožbi zoper to sodbo (združeni zadevi C-341/06 P in C-342/06 P v teku).

Postopek in predlogi strank

25 Tožeče stranke so tožbo pri sodnem tajništvu sodišča prve stopnje vložile 2. februarja 2005.

26 Z vlogama, ki sta bili v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje vloženi 3. junija 2005, sta Chronopost in La Poste predlagala, naj se jima dovoli intervencija v podporo predlogom Komisije. Predloga sta bila sprejeta s sklepom predsednika drugega senata z dne 21. julija 2005.

27 S sklepom z dne 21. marca 2006 je predsednik drugega senata odločil o predlogih za zaupno obravnavanje določenih podatkov v gradivu in prilogah strank v zvezi z intervenientoma.

28 Chronopost in La Poste sta vložila intervencijski vlogi. Tožeče stranke so stališča o vlogah predložile v predpisanem roku.

29 Na podlagi poročila sodnika poročevalca je Sodišče prve stopnje (drugi senat) odločilo, da začne ustni postopek in v okviru ukrepov procesnega vodstva iz člena 64 Poslovnika Sodišča prve stopnje pozvalo stranke, naj pisno odgovorijo na vprašanja. Razen La Poste so se stranke na to zahtevo odzvale v predpisanem roku.

30 Stranke so ustne navedbe in odgovore na vprašanja Sodišča prve stopnje podale na javni obravnavi 26. aprila 2007. Po obravnavi je CRIE, ki je v postopku likvidacije, z

dopisom z dne 19. julija 2007 odstopil od tožbe. Zato je treba CRIE zbrisati s seznama tožečih strank, tako da bo v nadaljevanju te sodbe izraz tožeče stranke pomenil izključno UFEX, DHL in Federal express international (France) SNC (v nadaljevanju: FedEx). Nasprotno pa bo izraz pritožnice pomenil UFEX, DHL, FedEx in CRIE.

31 Tožeče stranke Sodišču prve stopnje predlagajo, naj:

— razglasi ničnost izpodbijane odločbe;

— Komisiji naloži plačilo stroškov.

32 Komisija Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— zavrne tožbo;

— tožečim strankam naloži plačilo stroškov.

33 Chronopost Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— ugodi pisnim vlogam Komisije, zlasti:

— razglasi nedopustnost dela pritožbe, ki zadeva člen 3(g) ES in skupaj člene 10 ES, 82 ES in 86 ES in/ali

— tožbo v celoti zavrne kot neutemeljeno;

— tožečim strankam naloži plačilo stroškov.

34 La Poste Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— razglasi nedopustnost pritožbe, po eni strani, ker ni formalne pritožbe pri Komisiji, in po drugi strani zaradi kršitve temeljnih pravic La Poste, zagotovljenih s členom 6 Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisane v Rimu 4. novembra 1950 (v nadaljevanju: EKČP);

— podredno zavrne tožbo;

— v vsakem primeru tožečim strankam naloži plačilo stroškov, ki jih je priglasila.

Dopustnost

1. *Trditve strank*

35 La Poste navaja dva razloga nedopustnosti, prvi izhaja iz tega, da UFEX ni vložil pritožbe, in drugi iz kršitve temeljnih pravic La Poste.

36 V okviru prvega razloga nedopustnosti La Poste trdi, da je iz besedila pritožbe z dne 21. decembra 1990 jasno razvidno, da gre za pritožbo zaradi državne pomoči, in ne zaradi zlorabe prevladujočega položaja. Zato ni dopustno, da tožeče stranke izpodbijajo zavrnitev pritožbe, ki je ni. La Poste navaja, da ni sprejemljivo, da bi bil neformalni sestanek, kjer je potekala izmenjava mnenj, lahko pritožba v smislu člena 3 Uredbe Sveta št. 17 z dne 6. februarja 1962, prve uredbe o izvajanju člena [81] in [82] Pogodbe (UL 1962, 13, str. 204).

37 V drugem razlogu nedopustnosti La Poste opozarja, da ima v skladu s členom 6 EKČP vsakdo pravico do zaslišanja v razumnem roku in da ga takoj in nadrobno seznanijo z bistvom in vzroki obtožbe, ki ga bremeni.

38 La Poste naj bi se znašla pod bremenom obtožbe v smislu člena 6 EKČP, takoj ko je Komisija začela preiskovati zlorabo očitanega prevladujočega položaja. La Poste meni, naj bi sodba, s katero je bila razglašena ničnost odločbe Komisije, ki naj bi povzročila ponovitev postopka, kršila njene temeljne pravice. La Poste naj ne bi mogla poiskati podatkov iz osemdesetih in devetdesetih let, potrebnih za svojo obrambo.

39 Komisija ne izpodbija dopustnosti pritožbe, razen v zvezi s tretjim pritožbenim razlogom (glej točko 188 in naslednje spodaj).

40 Tožeče stranke na splošno menijo, da razloga nedopustnosti, ki ju navaja La Poste, nista dopustna, ker naj intervenient ne bi imel pravice podati razlogov ali ugovorov, ki jih ne uveljavlja glavna stranka.

41 Tožeče stranke v zvezi s prvim razlogom nedopustnosti ocenjujejo, da ni mogoče resno izpodbijati pritožbe zaradi zlorabe prevladujočega položaja.

42 V zvezi z drugim razlogom nedopustnosti tožeče stranke trdijo, da La Poste v resnici ne navaja razloga nedopustnosti, pač pa vsebinski pritožbeni razlog, do česar pa naj ne bi bila procesno upravičena.

2. *Presoja Sodišča prve stopnje*

Uvodne ugotovitve

43 Najprej je treba preučiti, ali sta razloga nedopustnosti, ki ju navaja La Poste, dopustna.

44 V skladu s členom 40, zadnji odstavek, statuta Sodišča, ki se na podlagi člena 53 tega statuta uporablja v postopku pred sodiščem prve stopnje, se z vlogo za pridružitev postopku lahko le podprejo predlogi strank. Poleg tega mora intervenient v skladu s členom 116(3) Poslovnika sprejeti postopek v stanju, v katerem je, ko vanj vstopi. V skladu z ustaljeno sodno prakso zato ni dopustno, da bi intervenient podal ugovor nedopustnosti, ki ga ni navedla stranka, katere predlogom se dovoli njegova podpora. Sodišče torej v tem pogledu ni dolžno presojati navedenih pritožbenih razlogov (v tem smislu glej sodbo Sodišča z dne 24. marca 1993 v zadevi CIRFS in drugi proti Komisiji, C-313/90, Recueil, str. I-1125, točka 22, in sodbo Sodišča prve stopnje z dne 26. januarja 2005 v zadevi Piau proti Komisiji, T-193/02, ZOdl., str. II-209, točka 36).

45 Komisija v predlogih ni podala ugovora nedopustnosti. Zato La Poste ne more podati takih razlogov nedopustnosti.

46 Vendar lahko Sodišče prve stopnje v skladu s členom 113 Poslovnika kadar koli po uradni dolžnosti preizkusi, ali so izpolnjene procesne predpostavke javnega reda, vključno s predpostavkami, ki jih navajajo intervenienti (sodbi Sodišča prve stopnje z dne 24. oktobra 1997 v zadevi EISA proti Komisiji, T-239/94, Recueil, str. II-1839, točka 26, in v zadevi Piau, točka 44 zgoraj, točka 37).

47 Zato razloga nedopustnosti, ki ju navaja La Poste, odpirata vprašanja javnega reda, če se ta nanašajo na dopustnost pritožbe (v tem smislu glej sodbo Sodišča z dne 29. aprila 2004, v zadevi Italija proti Komisiji, C-298/00 P, Recueil, str. I-4087, točka 35). V tem primeru ju je treba preučiti po uradni dolžnosti.

Prvi razlog nedopustnosti, ki se nanaša na neobstoj pritožbe družbe UFEX

48 V zvezi s prvim ugovorom nedopustnosti je treba ugotoviti, da iz točke 1 izpodbijane odločbe izhaja, da Komisija meni, da je prejela pritožbo med drugim zaradi domnevne kršitve člena 82 ES. V takih okoliščinah je vprašanje, ali se je pritožba, vložena 21. decembra 1990, že takoj sklicevala na domnevno kršitev člena 82 ES, nepomembno (v tem smislu glej sodbo z dne 16. junija 1994 SFEI in drugi proti Komisiji, točka 11 zgoraj, točka 23).

49 Trditve La Poste, da bi morala SFEI in UFEX na Komisijo nasloviti uradno pritožbo, ni mogoče sprejeti. Pritožnice so jasno izrazile željo, naj se pritožba preuči s stališča člena 82 ES. Na primer, potem ko je Komisija 28. oktobra 1994 poslala dopis SFEI, v

katerem ga obvešča, da ne namerava ugoditi pritožbi v zvezi s členom 82 ES, je SFEI Komisiji v dopisu z dne 28. novembra 1994 poslal pripombe, v katerih vztraja pri svojem stališču glede zlorabe prevladujočega položaja (točki 2 in 3 odločbe o zavrnitvi z dne 30. decembra 1994, navedene v točki 8 sodbe z dne 25. maja 2000 UFEX in drugi proti Komisiji, točka 14 zgoraj). Iz tega sledi, da je bila pritožba na podlagi člena 82 ES veljavno predložena Komisiji.

Drugi razlog nedopustnosti, ki izhaja iz kršitve temeljnih pravic La Poste

50 Najprej je treba ugotoviti, da ta razlog, kot ga navaja La Poste, v resnici ni ugovor nedopustnosti, kot upravičeno trdijo pritožnice. Interes tretjih oseb, da se ne razglasi ničnost akta, ker naj bi to zanje pomenilo nevšečnost, izgubo ugodnosti ali celo kršitev pravic, ni odvisen od pogojev za dopustnost ničnostne tožbe, kot so navedeni v členu 230 ES in v statutu Sodišča in kot jih razlaga sodna praksa. Če bi se tak interes, kadar je to primerno, lahko upošteval pri preučitvi zadeve po temelju, na primer v skladu z načelom pravne varnosti, pa naj se nanj ne bi bilo mogoče sklicevati pri podpori ugovoru nedopustnosti.

51 Trditve La Poste, da naj bi sodba, s katero je bila razglašena ničnost izpodbijane odločbe, kršila njene temeljne pravice, nikakor ni mogoče sprejeti. Kot izhaja iz točke 57 spodaj, naj namreč očitana kršitev ne bi izhajala iz same ničnostne tožbe, ampak iz prihodnjega in hipotetičnega ravnanja Komisije ob ponovitvi postopka za obravnavo pritožbe. Taka, sicer popolnoma špekulativna, ugotovitev ne bi mogla preprečiti Sodišču prve stopnje, da opravlja nalogo, ki mu pripada v skladu s členom 220 ES, to je, da zagotavlja spoštovanje prava in, natančneje v tem primeru, da preveri zakonitost izpodbijane odločbe v skladu s pogoji iz člena 230 ES.

52 Vendar je treba ugotoviti, da je La Poste v odgovor na vprašanje Sodišča prve stopnje na obravnavi navedla, da se je ta razlog nedopustnosti delno nanašal na neobstoj pravnega interesa tožečih strank. S tega stališča pa je vprašanje trajanja postopka dejansko vprašanje dopustnosti. Če bi trajanje lahko preprečilo Komisiji, da bi v prihodnosti sprejela odločbo, s katero se ugotovlja kršitev, bi se bilo treba vprašati, ali so tožeče stranke zainteresirane, da se razglasi ničnost izpodbijane odločbe.

53 V skladu z ustaljeno sodno prakso je ničnostna tožba, ki jo vloži pravna ali fizična oseba, dopustna le, če je v interesu tožeče stranke, da se razglasi ničnost izpodbijanega akta. Tak interes predpostavlja, da ima že sama razglasitev ničnosti pravne posledice (glej sodbo Sodišča z dne 24. junija 1986 v zadevi AKZO Chemie proti Komisiji, 53/85, Recueil, str. 1965, točka 21; sodbi Sodišča prve stopnje z dne 14. septembra 1995 v združenih zadevah Antillean Rice Mills in drugi proti Komisiji, T-480/93 in T-483/93, Recueil, str. II-2305, točka 59 in navedena sodna praksa, in z dne 20. junija 2001 v zadevi Euroalliages proti Komisiji, T-188/99, Recueil, str. II-1757, točka 26), ali povedano drugače, da lahko pritožba s svojim rezultatom prinese ugodnosti tisti stranki, ki jo je vložila (sodbi Sodišča z dne 13. julija 2000 v zadevi Parlament proti Richard, C-174/99 P, Recueil, str. I-6189, točka 33, in z dne 25. julija 2002, Unión de Pequeños Agricultores proti Svetu, C-50/00 P, Recueil, str. I-6677, točka 21; sodba Sodišča prve stopnje z dne 28. septembra 2004 v zadevi MCI proti Komisiji, T-310/00, ZOdl., str. II-3253, točka 44).

54 Ker so tožeče stranke naslovnice odločbe, s katero je bila zavrnjena njihova pritožba, je njihov pravni interes mogoče zanikati samo v izjemnih okoliščinah. Samo ob predpostavki, da bi lahko z gotovostjo izključili, da Komisija lahko sprejme odločbo, s katero ugotovi kršitev s strani intervenientov, bi lahko zanikali pravni interes tožečih strank.

55 Zato je treba preučiti, ali je na tej stopnji mogoče izključiti, da Komisija lahko sprejme tako odločbo. Najprej je treba poudariti, da je upoštevanje razumnega roka v izvedbi upravnih postopkov s področja konkurenčne politike splošno načelo

prava Skupnosti, katerega spoštovanje zagotavlja sodni sistem Skupnosti (sodba Sodišča z dne 21. septembra 2006 v zadevi Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied proti Komisiji, C-105/04 P, ZOdl., str. I-8725, točka 35). V tem okviru je treba preučiti, ali lahko pretirano dolgo trajanje celotnega upravnega postopka, vključno s fazo pred obvestilom o ugotovitvah o možnih kršitvah, prizadene prihodnje obrambne možnosti podjetij, ki jih preiskava zadeva (v tem smislu glej zgoraj navedeno sodbo Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied proti Komisiji, točka 51).

56 Da bi dokazali kršitev pravice do obrambe, vključno zaradi pretirano dolge faze preiskave, mora ena stranka dokazati, da so njene možnosti, da bi ovrgla očitke Komisije, dejansko omejene zaradi nerazumno dolge prve faze upravnega postopka (v tem smislu glej sodbo Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied proti Komisiji, točka 55 zgoraj, točka 56).

57 V tem primeru La Poste ni dokazala, da bi morebitna odločba, s katero je ugotovljena kršitev, nujno kršila njeno pravico do obrambe. V zvezi s tem je treba poudariti, da mora Komisija, če želi sprejeti odločbo, s katero je ugotovljena kršitev, dokazati dejstva, ki so za to kršitev značilna. Danes je nemogoče natančno ugotoviti, katere očitke bi Komisija lahko upoštevala v morebitnem obvestilu o ugotovitvah možnih kršitev in na katere dokaze bi se lahko oprla. Torej ni mogoče predpostavljati, da se La Poste ne bi mogla braniti pred morebitnimi obtožbami. Ni izključeno, da bi se La Poste, če bi se postopek moral nadaljevati, v kasnejši fazi lahko sklicevala na to, da se ne more ustrezno braniti pred določenim očitkom, ki bi ga nanjo naslovila Komisija, ali pred določenim dokaznim sredstvom, in to zaradi pretirano dolgega postopka. V zvezi s tem je treba poudariti, da abstraktne in nenatančne navedbe, kot je trditev La Poste, da „očitno [ni mogla] poiskati podatkov iz osemdesetih in devetdesetih let,

potrebnih za obrambo“, ne morejo dokazati resničnosti kršitve pravice do obrambe, ki jo je treba preučiti glede na posebne okoliščine vsakega primera (v tem smislu glej sodbo Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied proti Komisiji, točka 55 zgoraj, točke od 56 do 59).

58 V zvezi s trditvijo La Poste, da ji dejstvo, da se je znašla v trajni preiskavi, povzroča precejšnjo škodo zaradi uporabe njenih služb za neproduktivno nalogo, nesmiselnih izdatkov in dostopa konkurenčnih podjetij do številnih komercialnih podatkov, zadošča ugotovitev, da ta trditev ne more dokazati kršitve njene pravice do obrambe. Torej te okoliščine ne morejo preprečiti Komisiji, da bi v prihodnosti sprejela odločbo, s katero je ugotovljena kršitev.

59 Iz navedenega izhaja, da je pritožba dopustna.

Temelj

1. *Prvi tožbeni razlog v zvezi s kršitvijo pravnih pravil o presoji interesa Skupnosti za nadaljnjo obravnavo pritožbe*

60 Ta tožbeni razlog se deli na štiri dele, to so: zmotno branje sodbe z dne 25. maja 2000 UFEX in drugi proti Komisiji, točka 14 zgoraj, napačna presoja določenih elementov, ki so obvezni del opredelitve interesa Skupnosti, napačna presoja vloge Komisije glede na vlogo nacionalnih sodišč pri preučitvi obstoja interesa Skupnosti ter kršitev načela dobre vere in načela lojalnega sodelovanja med institucijami Skupnosti.

Prvi del: očitno zmotno branje sodbe Sodišča prve stopnje z dne 25. maja 2000, izhajajoče iz posledic sodbe Sodišča z dne 4. marca 1999, izrečene na podlagi pritožbe

Trditve strank

61 Tožeče stranke ocenjujejo, da sodba z dne 25. maja 2000 UFEX in drugi proti Komisiji, točka 14 zgoraj, nalaga Komisiji, da mora preučiti tri kumulativne pogoje v navedenem vrstnem redu: teža očitanih kršitev, njihovo trajanje in morebitna trajnost njihovih učinkov, da bi presodila, ali Skupnost ima interes za nadaljevanje postopka v določeni zadevi.

62 Po mnenju tožečih strank celotno sklepanje Komisije temelji na točki 22 izpodbijane odločbe, v kateri navede, da „[s]odba Sodišča jasno kaže, da mora Komisija, kadar so navzoči trajni protikonkurenčni učinki – ampak le v tem primeru (zato izraz ‚kadar je to primerno') – upoštevati težo očitanih kršitev". S tem naj Komisija ne bi izpolnila svojih obveznosti pri obravnavi pritožbe.

63 Komisija nasprotuje trditvam tožečih strank. Pravi, da v izpodbijani odločbi ni nameravala trditi, da ji ni treba upoštevati teže in trajanja kršitve, kot so ju navajale pritožnice, ampak da ji ni treba opraviti preiskave za njuno določitev in natančno opredelitev. V tem primeru naj bi Komisija upoštevala težo in trajanje očitane kršitve.

Presoja Sodišča prve stopnje

64 Najprej je treba še enkrat navesti splošne obveznosti Komisije, kadar je pri njej vložena pritožba.

65 V zvezi s tem iz ustaljene sodne prakse izhaja (glej sodbo Sodišča prve stopnje z dne 14. februarja 2001 v zadevi SEP proti Komisiji, T-115/99, Recueil, str. II-691, točke od 31 do 33 in navedena sodna praksa), da lahko Komisija, kadar se odloči dodeliti različne stopnje prednosti pritožbam, ki so vložene pri njej, določi vrstni red obravnave pritožb in tudi zavrne pritožbo zaradi nezadostnega interesa Skupnosti za nadaljevanje preiskave. Vendar diskrecijska pravica Komisije za ta namen ni neomejena. Po eni strani mora Komisija, kadar zavrne nadaljnjo obravnavo pritožbe, upoštevati obveznost obrazložitve. Po drugi strani pa se Komisija pri odločitvi, da zaradi premajhnega interesa Skupnosti ne bo obravnavala pritožbe, ki razkriva prakso v nasprotju s Pogodbo, ne more opreti samo na dejstvo, da je taka domnevna praksa prenehala, ne da bi preverila, ali so se protikonkurenčni učinki ohranili in, po potrebi, ali je tožba zaradi teže očitanih kršitev konkurence ali trajnosti njihovih posledic v interesu Skupnosti.

66 V izpodbijani odločbi Komisija trdi, da lahko, če kršitve že dolgo ni več in če nima trajnih učinkov, pritožbo zavrne zaradi pomanjkanja interesa Skupnosti, ne da bi upoštevala trajanje in težo kršitve. To izhaja iz točke 22 izpodbijane odločbe (točka 62 zgoraj) in iz točke 123 te odločbe, v kateri Komisija navaja naslednje:

„Komisija meni, da je sporno ravnanje prenehalo leta 1991 in da nima trajnih učinkov na trg. V takih okoliščinah Komisija pri analizi interesa Skupnosti […] ni dolžna

presojati ne teže ne trajanja domnevne kršitve. Vendar so v skrbi za dobro upravljanje v nadaljevanju preučene trditve tožečih strank v zvezi s to temo."

67 Ob upoštevanju eksplicitnih izrazov, ki jih je uporabila Komisija, je treba zavrniti njeno trditev, da v izpodbijani odločbi ni nameravala trditi, da ji ni treba upoštevati teže in trajanja kršitve, kot so ju navajale pritožnice, ampak samo, da ji ni treba opraviti preiskave, da bi ju določila in natančno opredelila. V izpodbijani odločbi je Komisija jasno trdila, da ji ni treba upoštevati teže in trajanja kršitve, kadar ugotovi, da je kršitev prenehala in da nima trajnih učinkov. Trditve pritožnic v zvezi s težo in trajanjem kršitve preuči samo „v skrbi za dobro upravljanje".

68 Zato je treba preučiti, ali taka razlaga ustreza obveznostim Komisije, ki so opredeljene med drugim v sodbi z dne 4. marca 1999 UFEX in drugi proti Komisiji, točka 13 zgoraj.

69 V tej Sodbi je bilo sklepanje Sodišča naslednje. Komisija je dolžna v vsaki zadevi presoditi težo očitanih kršitev konkurence in trajnost njenih posledic. Ta obveznost med drugim pomeni, da Komisija upošteva trajanje in obseg razkritih kršitev ter njihov vpliv na položaj konkurence v Skupnosti (točka 93 te sodbe). Komisija se pri odločitvi, da zaradi premajhnega interesa Skupnosti ne bo obravnavala pritožbe, ki razkriva prakso v nasprotju s Pogodbo, ne more opreti samo na dejstvo, da je taka domnevna praksa prenehala, ne da bi preverila, ali so se protikonkurenčni učinki ohranili in, „po potrebi", ali je tožba zaradi teže očitanih kršitev konkurence ali trajnosti njihovih posledic v interesu Skupnosti (točka 95 iste sodbe). Sodišče je menilo, da je Sodišče prve stopnje izbralo napačno razumevanje nalog Komisije na področju

konkurence, s tem ko je, ne da bi se prepričalo, ali je bilo preverjeno, ali so se protikonkurenčni učinki ohranili, in, po potrebi, ali je pritožba v interesu Skupnosti, presodilo, da obravnava pritožbe zaradi minulih kršitev ne ustreza funkciji, ki jo ima Komisija v skladu s Pogodbo, ampak temu, da bi pritožnice lažje dokazale napako, da bi jim nacionalna sodišča priznala odškodnino (točka 96 iste sodbe).

70 Trditev Komisije iz točke 22 izpodbijane odločbe temelji na uporabi izraza „po potrebi“ v točki 95 sodbe Sodišča. Vendar je treba to točko brati v luči točke 93, ki predpostavlja, da mora Komisija hkrati upoštevati trajanje, težo in trajne posledice očitane kršitve. Točko 95 te sodbe je treba brati, kot sledi: Če protikonkurenčni učinki še trajajo, je Komisija („po potrebi“) dolžna preveriti, ali je zaradi teže očitanih kršitev ali trajnosti njihovih posledic pritožba v interesu Skupnosti. Iz točke 96 sodbe izhaja, da je lahko že samo trajnost protikonkurenčnih posledic dovolj za to, da je pritožba v interesu Skupnosti. In nasprotno, če se protikonkurenčni učinki ne ohranijo, Komisija seveda ni dolžna presojati, ali je zaradi njihovega trajanja pritožba v interesu Skupnosti. Vendar to ne omogoča zaključka *a contrario*, da Komisija ni dolžna preveriti, ali je pritožba zaradi teže očitanih kršitev v interesu Skupnosti. V takem primeru mora Komisija upoštevati trajanje in težo očitanih kršitev (sodba z dne 4. marca 1999 UFEX in drugi proti Komisiji, točka 13 zgoraj, točka 93).

71 V sodbi z dne 25. maja 2000 UFEX in drugi proti Komisiji, točka 14 zgoraj, Sodišče prve stopnje potrdi, da Komisija ne more ostati samo pri preverbi, ali gre za trajne posledice, ampak mora upoštevati tudi težo in trajanje očitanih kršitev. Tako je Komisija v skladu s točko 44 te sodbe „na podlagi vseh zbranih dejstev in pravnih okoliščin dolžna presoditi težo in trajanje očitanih kršitev ter morebitno trajnost njihovih posledic“.

72 Ni mogoče sprejeti trditve Komisije iz točk 24 in 25 izpodbijane odločbe, da bi razlaga, ki je drugačna od tiste v izpodbijani odločbi, povzročila, da bi morala Komisija preučiti temelj vsake pritožbe, kajti presoja trajanja in teže zlorabe bi *a fortiori* zahtevala preiskavo in določitev obstoja ali neobstoja kršitve. Možno je namreč, da Komisija upošteva težo in trajanje očitane kršitve, kot je razkrita v pritožbi, v presoji, ali je nadaljnja obravnava pritožbe v interesu Skupnosti, ne da bi določila obstoj in natančne značilnosti (povezane s težo in trajanjem) kršitve.

73 Vendar je treba zavrniti trditev tožečih strank, da je Komisija dolžna presoditi težo, trajanje in trajnost posledic očitane kršitve v določenem zaporedju.

74 V zvezi s tem je treba poudariti, da je v skladu s sodno prakso ocena, ali je pritožba v interesu Skupnosti, odvisna od okoliščin vsakega primera, in da ni treba omejiti števila meril za ocenjevanje, ki jih Komisija lahko uporabi, in nasprotno, tudi ni nujno, da mora Komisija uporabiti samo določena merila (sodba z dne 4. marca 1999 UFEX in drugi proti Komisiji, točka 13 zgoraj, točka 79). Iz tega sledi, da Komisiji ni treba preučiti določenih posebnih meril v določenem vrstnem redu. Razlogi Sodišča in Sodišča prve stopnje v zadevi UFEX in drugi proti Komisiji zadevajo položaj, v katerem se je Komisija pri odločitvi, da pritožbe, ki razkriva navedeno prakso, ne bo obravnavala zaradi pomanjkanja interesa Skupnosti, oprla le na dejstvo, da je ta praksa prenehala. V skladu s sodno prakso je Komisija, če želi svoje razmišljanje utemeljiti z dejstvom, da je ravnanje prenehalo, dolžna preveriti, ali so protikonkurenčni učinki še navzoči, in upoštevati težo in trajanje kršitve pri oceni interesa Skupnosti za obravnavanje pritožbe. Vendar to ne zruši sodne prakse, v skladu s katero lahko Komisija na drugi podlagi, kot je prenehanje krivdnega ravnanja, odloči, da pritožbe ne bo obravnavala zaradi pomanjkanja interesa Skupnosti. Iz sklepa Sodišča z dne 13. decembra 2000

v zadevi SGA proti Komisiji (C-39/00 P, Recueil, str. I-11201, točka 64) izhaja, da se sodna praksa, opredeljena v sodbi z dne 4. marca 1999 UFEX in drugi proti Komisiji, točka 13 zgoraj, lahko uporablja samo v primerih, ko se Komisija opre na prenehanje prakse, ki je domnevno v nasprotju s Pogodbo.

75 Komisija lahko preuči, prvič, ali se sporno ravnanje nadaljuje, drugič, ali protikonkurenčni učinki še trajajo, in tretjič, ali Skupnost ima interes za nadaljnjo obravnavo pritožbe. Vendar je Komisija v okviru pregleda interesa Skupnosti dolžna upoštevati težo in trajanje očitane kršitve. V nasprotju s trditvami tožečih strank je ta pristop logičen. Komisiji nič ne preprečuje, da ne bi sledila korakom razmišljanja, navedenim v odločbi, če pri zadnjem koraku upošteva težo in trajanje očitanih kršitev.

76 Iz navedenega izhaja, da je Komisija v izpodbijani odločbi napačno razlagala svoje obveznosti, s tem ko je trdila, da ni dolžna upoštevati teže in trajanja očitanih kršitev.

77 To pa še ne pomeni, da je treba razglasiti ničnost izpodbijane odločbe. V skladu s sodno prakso napaka v odločbi Komisije ne bi mogla upravičiti razglasitve ničnosti te odločbe, če v posebnih okoliščinah primera ne bi mogla odločilno vplivati na rezultat (glej sodbo Sodišča prve stopnje z dne 14. maja 2002 v zadevi Graphischer Maschinenbau proti Komisiji, T-126/99, Recueil, str. II-2427, točka 49 in navedena sodna praksa).

78 Iz tega sledi, da bi bila trditev tožečih strank v zvezi z napako Komisije, ki je menila, da ji ni treba upoštevati teže in trajanja očitanih kršitev, brez učinka, če napaka ne bi

odločilno vplivala na rezultat. V tem primeru je Komisija preučila trditve pritožnic v zvezi s težo in trajanjem kršitev „v skrbi za dobro upravljanje“. Če iz tega sledi, da je Komisija menila, da tudi ob upoštevanju značilnosti kršitev ni zadostnega interesa Skupnosti za obravnavanje pritožbe in če se v okviru te utemeljitve ni zmotila, potem napaka Komisije ni mogla vplivati na izrek odločbe.

79 Zato je pri preučitvi drugega dela prvega tožbenega razloga treba preučiti, ali se je Komisija pri oceni teže in trajanja očitanih kršitev zmotila.

Drugi del: očitno napačna ocena nekaterih elementov, ki so del opredelitve interesa Skupnosti

80 Tožeče stranke trdijo, da Komisija ni pravilno ocenila teže in trajanja očitanih kršitev ter trajnosti njihovih protikonkurenčnih posledic.

Povzetek izpodbijane odločbe

81 Če je izpodbijana odločba upoštevna za rešitev tega spora, vsebuje naslednje ugotovitve. Komisija ocenjuje, da so očitane kršitve prenehale leta 1991 in se v zvezi s tem sklicuje na odločbo GD NET (glej točko 5 zgoraj). Komisija razloži, da po letu

1991 ni bilo več spodbude za dodeljevanje navzkrižnih subvencij. V zvezi s tem in glede na pogodbe GDEW Komisija trdi, da je imela La Poste, ko se je SFMI-Chronopost združil z dejavnostmi hitre pošte TNT in nemškim, nizozemskim, švedskim in kanadskim poštnim operaterjem, samo 12,5-odstotni delež v GDEW, kar je v Franciji predstavljal SFMI-Chronopost. Komisija ocenjuje, da naj zaradi združitve dobička GDEW in njegove delitve med vsemi delničarji ne bi noben poštni operater enostransko prispeval k temu, da bi GDEW prejel navzkrižne subvencije (točka 51 izpodbijane odločbe).

82 Prav tako poudarja, da je bila La Poste od marca 1995 dalje dolžna spoštovati zavezo, priloženo k odločbi GD NET, da bo tretjim osebam zagotavljala infrastrukturne storitve podizvajalcev pod podobnimi pogoji, kot zagotavlja enakovredne storitve družbi SFMI-Chronopost (točka 58 izpodbijane odločbe).

83 Komisija navede, da je leta 2002 pri pritožnicah preverila, ali so od La Poste zahtevale, da jim zagotovi storitve, oddane podizvajalcem, kakršne je zagotavljala družbi SFMI-Chronopost, in iz odgovorov je razvidno, da noben operater ni pokazal želje, da bi to naredil (točka 61 izpodbijane odločbe). Poudarja, da je FedEx za določene infrastrukturne storitve sklenil pogodbe s holdinško družbo Chronopost, ki so začele veljati leta 2002 (točka 63 izpodbijane odločbe).

84 Nato Komisija navede, da domnevno preteklo protikonkurenčno ravnanje nima trajnih učinkov.

85 Komisija je v zvezi s tem predložila naslednjo tabelo o gibanju vrednostnih deležev na francoskem trgu mednarodne hitre pošte:

				V %
	1986	1990	1996	2001
SFMI/ Chronopost	4	od 24 do 32	22	25
DHL	42	od 22 do 28	28	35
FedEx	od 7 do 16	od 10 do 17	11	10
UPS	2	od 3 do 6	9	7
TNT/GDEW	od 4 do 7	od 4 do13	10	11
Jet Services	6	od 4 do 5		11

86 Komisija poudarja, da je bil leta 2001 tržni delež SFMI-Chronopost 25 %, kar je tri odstotne točke manj kot leta 1990 glede na povprečni razpon od 24 do 32 %. Tako majhna razlika naj bi kazala na to, da tržni delež SFMI-Chronopost ni odvisen od domnevne zlorabe. Po mnenju Komisije iz tega sledi, da je tržni delež SFMI-Chronopost odvisen od drugih odločilnih dejavnikov (točka 73 izpodbijane odločbe).

87 Komisija dodaja, da je bilo od leta 1991 dalje malo izstopov s trga in da sta se s francoskega trga mednarodne pošte umaknila samo dva majhna dobavitelja: CRIE in Extracom (točka 79 izpodbijane odločbe). V zvezi z družbo CRIE Komisija navaja, da razlogi za njen odhod, ki jih je navedla v odgovoru na zahtevo Komisije za posredovanje informacij, niso povezani ne z dostopom do mreže La Poste ne z njeno zlorabo prevladujočega položaja (točka 80 izpodbijane odločbe). Poudarja, da nima elementov, ki bi dokazali vzročno zvezo med spornim ravnanjem in izstopom katerega koli operaterja z zadevnega trga (točka 85 izpodbijane odločbe).

88 Komisija tudi ugotavlja, da so francoske stranke pri izbiri svojega dobavitelja storitev hitre pošte izjemno pozorne na ceno, da stranke, ki želijo zamenjati dobavitelja, pri tem nimajo ovir, in da to celo pogosto počnejo (točke od 86 do 100 izpodbijane odločbe).

89 V zvezi s trditvijo pritožnic, da je razpoložljivost nacionalne mreže bistvena za delovanje v *ad hoc* segmentu (segment priložnostnih strank), Komisija odgovarja, da bi se, če bi bila razpoložljivost mreže La Poste bistvena, morala od marca 1995 dalje konkurenca neizogibno razvijati na podlagi komercialnih sporazumov (točka 104 izpodbijane odločbe). Velik in naraščajoč tržni delež DHL v *ad hoc* segmentu naj bi dokazoval, da ekskluzivni dostop SFMI-Chronopost do povsod razširjene lokalne poštne mreže La Poste do leta 1995 ni občutno in trajno izkrivljal konkurence v tem segmentu (točka 105 izpodbijane odločbe). Komisija tudi navaja naraščanje televizijske prodaje in prodaje prek interneta (točki 113 in 114 izpodbijane odločbe).

90 Nato Komisija razloži, da na področju cen ni trajnih učinkov. Poudari, da so pritožnice potrdile, da je SFMI-Chronopost okrog leta 1991 svoje cene prilagodil cenam konkurentov in da so te kasneje pretirano zrasle, vsekakor pa okrog leta 2000 in 2002 (točka 116 izpodbijane odločbe). Komisija o trditvah pritožnic, da so bile te cene trajni učinki navzkrižnih subvencij, trdi, da ni dokazano, da bi bile cene SFMI-Chronopost od leta 2000 dalje kakor koli povezane z navzkrižnimi subvencijami, ki naj bi jih SFMI-Chronopost domnevno prejemal (točka 118 izpodbijane odločbe). Vsekakor bi bilo neverjetno, da bi podjetje več kot desetletje izvajalo politiko pretirano nizkih cen (točka 119 izpodbijane odločbe).

91 V delu izpodbijane odločbe, namenjenem preučitvi vprašanja, ali ima Skupnosti zadosten interes za nadaljnjo obravnavo pritožbe, Komisija navaja, da dejstvo, naj bi

domnevna kršitev trajala pet let, še ne pomeni, da je zadeva v interesu Skupnosti, če se je zloraba končala trinajst let pred tem in če nima trajnih učinkov (točka 124 izpodbijane odločbe).

92 V zvezi s težo domnevne zlorabe Komisija v točkah 125 in 126 izpodbijane odločbe nasprotuje trditvi pritožnic, da iz smernic o načinu določanja glob, naloženih v skladu s členom 15(2) Uredbe št. 17 in členom 65(5) Pogodbe ESPJ (UL 1998, C 9, str. 3, v nadaljevanju: smernice) izhaja, naj bi bila domnevna zloraba „zelo huda“, ker naj bi imela La Poste monopolni položaj. V zvezi s tem trdi, da so bile smernice pripravljene za zagotavljanje boljše preglednosti politike Komisije pri določanju glob, vendar pa se niso nanašale na možnost Komisije, da zavrne pritožbo zaradi pomanjkanja interesa Skupnosti.

93 Komisija tudi navaja, da zadevni trg ni bil znatno bolj koncentriran, kot je bil leta 1986, ter primerja stopnjo koncentracije, izračunano po kazalniku Herfindahl-Hirschmann, za leto 1986 z leti 2000 in 2001 (točki 131 in 132 izpodbijane odločbe).

Trditve strank

– Teža očitanih kršitev

94 Tožeče stranke ocenjujejo, da ima trg, ki ga zadevajo očitane kršitve, izrazito evropsko razsežnost, in poudarjajo, da je pritožba prihajala s strani skoraj vseh zadevnih operaterjev. Za očitano kršitev, to so navzkrižne subvencije, financirane s sredstvi poštnega

monopola, naj bi Komisija velikokrat potrdila, da je gotovo resna kršitev. Zato bi Komisija v izpodbijani odločbi morala sklepati, da je očitana kršitev posebno huda.

95 Komisija navaja, da je v izpodbijani odločbi odgovorila na trditve tožečih strank v zvezi s to točko. Komisija trdi, da tudi ob predpostavki, da je očitana kršitev posebno huda, ta ugotovitev ne bi vplivala na njeno presojo o interesu Skupnosti za pregon očitane kršitve zaradi, med drugim, njenega prenehanja in neobstoja trajnih posledic.

– Trajanje očitanih kršitev

96 Tožeče stranke trdijo, da bi elementi v spisu morali napeljati Komisijo na to, da očitane kršitve opredeli kot dolgotrajne kršitve.

97 Navajajo, da kršitev ni prenehala in da je La Poste SFMI-Chronopostu še naprej odobravala cene, v katerih niso bili upoštevani polni stroški. To naj bi mu, glede na okoliščine, omogočalo, da izbere najučinkovitejše orožje zoper svoje konkurente, to je ali zaračunavanje plenilskih cen ali prilagajanje cenam konkurentov in ustvarjanje velikih dobičkov. Odločitev La Poste, da dodeli nezakonite subvencije iz zakonitega monopola konkurenčni dejavnosti, naj bi bila že sama po sebi zloraba prevladujočega položaja. Poleg tega naj Komisija ne bi ničesar sklepala iz določenih zelo natančnih podatkov, ki so jih predložile tožeče stranke, zlasti iz primerov plenilskih ali neobičajno nizkih cen, ki jih je SFMI-Chronopost zaračunaval leta 1994 in 1999.

98 Komisija se s temi trditvami ne strinja. Ocenjuje, da ni dokazano, da bi dejstvo, da neko podjetje v prevladujočem položaju hčerinskemu podjetju, ki deluje na trgu, kjer matično podjetje ni v prevladujočem položaju, prenizko zaračunava svoje storitve, samo po sebi predstavljalo zlorabo prevladujočega položaja v smislu člena 82 ES. Učinki zlorabe bi se načeloma morali zaznati na trgu, kar naj se v tem primeru ne bi zgodilo, saj je bil kosmati dobiček iz poslovanja visok in izplačila visokih dividend pogosta.

– Trajnost protikonkurenčnih posledic očitanih kršitev

99 Tožeče stranke ocenjujejo, da je SFMI-Chronopost s pomočjo očitanih kršitev uspel pridobiti vodilno mesto na zadevnem trgu v manj kot štirih letih. Trdijo, da je Komisija naredila napako, ko se je v izpodbijani odločbi zadovoljila s preverjanjem trajnosti stranskih učinkov očitanih kršitev (razvoj tržnih deležev, izstopi s trga, cenovna občutljivost povpraševanja, odsotnost ovir pri zamenjavi dobavitelja, nujnost razpolaganja z gosto lokalno mrežo in neobstoj trajnih učinkov na področju cen), ne da bi se zmenila za glavno posledico kršitev, ki je strukturne narave, to je, da je SFMI-Chronopost zaradi njih prevzel vodilni položaj na trgu in se na njem obdržal.

100 V repliki se tožeče stranke sklicujejo na poročilo, ki ga je avgusta 2003 pripravil profesor Encaoua (v nadaljevanju: poročilo Encaoua), ki naj bi med drugim dokazalo, da se je struktura trga skoncentrirala, da je prišlo do pomembnih izstopov s trga in da so nastali stroški, povezani z menjavo operaterja.

101 Komisija nasprotuje trditvam tožečih strank.

Presoja Sodišča prve stopnje

102 Najprej je treba preučiti, ali se je Komisija pri oceni trajanja očitanih kršitev in pri zaključku, da ni trajnih posledic, zmotila.

– Trajanje očitanih kršitev

103 Sklepanje Komisije, da so očitane navzkrižne subvencije prenehale leta 1991, temelji zlasti na tem, da od tega leta dalje ni bilo spodbud za dodeljevanje navzkrižnih subvencij. Ta analiza temelji na dejstvu, da je imela La Poste samo 12,5-odstotni delež v GDEW (kar je v Franciji predstavljal SFMI-Chronopost) in da naj zaradi združitve dobička GDEW in njegove delitve med vsemi delničarji ne bi noben poštni operater enostransko prispeval k temu, da bi GDEW prejel navzkrižne subvencije. Zato je treba ugotoviti, da tožeče stranke ne izpodbijajo ne v odstotkih izraženega deleža La Poste ne združitve dobička in da torej ne trdijo, da bi se Komisija v tej analizi oprla na vsebinsko nepravilna dejstva.

104 To, da bi La Poste družbi GDEW omogočila navzkrižne subvencije, namreč ni več ekonomsko upravičeno, kajti preostali delničarji GDEW bi si razdelili 87,5 % tako nastalega dobička. Komisija je pri preučitvi interesa Skupnosti za nadaljnjo obravnavo pritožbe iz tega zaključila, ne da bi storila očitno napako pri presoji, da so očitane navzkrižne subvencije prenehale leta 1991 (ali bolj natančno, malo kasneje, kot je bila izvedena koncentracija, dovoljena z odločbo GD NET). V zvezi s tem je treba trditev tožečih strank, da Komisija ni nikdar preverila, ali so bile zaveze iz odločbe GD NET izpolnjene, zavrniti. Ekonomska neupravičenost ni odvisna od

vprašanja, ali je La Poste spoštovala obveznosti, ki jih je sprejela z odločbo GD NET. V tem okviru je treba tudi trditev tožečih strank, da La Poste vsaj do leta 2001 ni imela stroškovnega knjigovodstva, zavrniti kot nepomembno. Neobstoj spodbude za dodeljevanje navzkrižnih subvencij namreč ni odvisen od obstoja ali neobstoja stroškovnega knjigovodstva.

105 V teh okoliščinah trditve tožečih strank, izhajajočih iz dejstva, da je Sodišče prve stopnje v sodbi z dne 7. junija 2006 UFEX in drugi proti Komisiji, točka 23 zgoraj, zaradi pomanjkljive obrazložitve delno razglasilo ničnost odločbe iz leta 1997 v delu, ki se nanaša na državno pomoč iz pritožbe, ni mogoče sprejeti. Ta odločba namreč temelji na drugačnem sklepanju, zlasti na izračunu stroška logistične podpore in na primerjavi s plačilom, ki ga je SFMI-Chronopost nakazal za leta od 1986 do 1995. Komisiji ni bilo treba narediti takega izračuna v okviru preučitve interesa Skupnosti za obravnavo pritožbe zaradi domnevne zlorabe prevladujočega položaja.

106 V tem okviru je treba poudariti, da ima Komisija izključno pristojnost za ugotavljanje morebitne nezdružljivosti neke pomoči s skupnim trgom. V zvezi z državno pomočjo mora Komisija po zaključeni fazi predhodne obravnave ali odločiti, da zadevni državni ukrep ni „pomoč“ v smislu člena 87(1) ES, ali da je ukrep, kljub temu da je pomoč, združljiv s skupnim trgom, ali da se sproži postopek iz člena 88(2) ES (sodba Sodišča prve stopnje z dne 15. septembra 1998 v zadevi Gestevisión Telecinco proti Komisiji, T-95/96, Recueil, str. II-3407, točki 54 in 55).

107 Nasprotno, v primeru pritožbe, ki razkriva zlorabo prevladujočega položaja, ki ni v izključni pristojnosti Komisije, ima ta široko diskrecijsko pravico za določitev prednosti in se ji ni treba opredeliti o vprašanju, ali gre ali ne gre za kršitev. Če je Komisija ugotovila, da od določenega trenutka dalje obravnavanje določenega ravnanja ni

več ekonomsko upravičeno, lahko načeloma oceni, da je očitana kršitev prenehala, če ni zadostnih podatkov, ki pričajo o nasprotnem. Komisiji v okviru preučitve interesa Skupnosti, ki ji omogoča, da določi prednosti, ni treba nameniti virov za izračun, kakršnega je naredila v delu, ki se nanaša na državno pomoč. Dejstvo, da se zadevna pritožba nanaša hkrati na državno pomoč in zlorabo prevladujočega položaja, Komisiji ne preprečuje, da bi ločeno preiskala oba vidika pritožbe. Dejstvo, da je Komisija sprožila postopek s področja državne pomoči in da je v zvezi s tem izvedla temeljito raziskavo, ne izključuje možnosti, da lahko zaradi pomanjkanja interesa Skupnosti v skladu z merili, ki se uporabljajo za ta del pritožbe, zavrne tisti del pritožbe, ki se nanaša na zlorabo prevladujočega položaja.

108 Tožeče stranke trdijo, da so Komisijo opozorile na zelo visoko notranjo stopnjo donosa SFMI-Chronopost in izplačilo nenavadno visokih dividend, sklicujoč se na poročilo, ki ga je maja 1996 pripravila svetovalna družba in so ga predložile za obravnavo. V zvezi s tem zadošča ugotovitev, da se tabele s podatki o notranjih stopnjah donosa in dividendah, izplačanih delničarjem, nanašajo na obdobji od 1986 do 1992 in od 1986 do 1991. Številke, ki se nanašajo na obdobje pred ali tik po sprejetju odločbe GD NET, ne morejo izpodbijati ugotovitve, da La Poste ni več imela spodbude za dodeljevanje navzkrižnih subvencij, po tem ko je bila izvedena koncentracija, odobrena s to odločbo.

109 Vsekakor je treba poudariti, da se je Komisija upravičeno oprla na dejstvo, da je bila La Poste od marca 1995 dalje dolžna spoštovati zavezo, da bo tretjim osebam zagotavljala infrastrukturne storitve podizvajalcev pod podobnimi pogoji, kot zagotavlja enakovredne storitve družbi SFMI-Chronopost. Iz tega je lahko sklepala, da so navzkrižne subvencije prenehale najkasneje s tem datumom. Noben ekonomski razlog namreč ne opravičuje tega, da podjetje v prevladujočem položaju svojemu hčerinskemu podjetju, ki deluje na trgu, odprtem za konkurenco, prenizko zaračunava dostop do svoje mreže, če mora enake pogoje dostopa zagotoviti tudi konkurentom.

110 V zvezi s tem tožeče stranke očitajo Komisiji, da ni preverila, ali je La Poste spoštovala svoje obveznosti. Iz izpodbijane odločbe torej izhaja, da je Komisija pri pritožnicah preverila, ali so od La Poste zahtevale, da jim zagotovi storitve, oddane podizvajalcem, kakršne je zagotavljala družbi SFMI-Chronopost; in iz prejetih odgovorov je razvidno, da noben operater ni kazal želje, da bi to naredil. V takih okoliščinah je treba preiskovalne ukrepe Komisije šteti za zadostne. Če se je La Poste zavezala, da bo zagotavljala nediskriminatoren dostop do svoje mreže, in če tega od nje ni zahtevalo nobeno podjetje, se vprašanje, ali je La Poste spoštovala to obveznost, ne postavlja, ker ni imela možnosti, da bi jo prekršila.

111 Še več, FedEx je, kot je Komisija ugotovila v izpodbijani odločbi, sklenil različne pogodbe s holdinško družbo Chronopost, ki so začele veljati leta 2002. Tožeče stranke ne trdijo, da so pogoji, ki jih je imel FedEx, diskriminatorni v primerjavi s pogoji, ki jih je imel SFMI-Chronopost.

112 V zvezi s cenovno politiko družbe SFMI-Chronopost tožeče stranke očitajo Komisiji, da ni ugotovila nobenih posledic iz primerov plenilskih ali nenavadno nizkih cen, ki jih je SFMI-Chronopost zaračunaval v letih 1994 in 1999. V zvezi s tem je treba poudariti, da tožeče stranke v tem sporu niso trdile, da naj bi imel SFMI-Chronopost prevladujoč položaj na francoskem trgu mednarodne hitre pošte. Cene, ki jih je uporabljal SFMI-Chronopost na tem trgu, torej ne morejo biti zloraba prevladujočega položaja, če ni nobene povezave z navzkrižnimi subvencijami, ki prihajajo iz sektorja, kjer je La Poste imela monopol. Poleg tega tožeče stranke ne uveljavljajo nobenega razloga v zvezi s tem, da Komisija v izpodbijani odločbi ni preverila, ali so bile cene, ki jih je zaračunaval SFMI-Chronopost, kršitev člena 82 ES, neodvisno od vprašanja, ali je šlo za navzkrižne subvencije. Še več, primer, ki ga tožeče stranke navajajo v tem sporu za leto 1994, zadeva ceno paketa, poslanega iz Belgije na Dansko, v Grčijo, Španijo, na Irsko, Portugalsko ali v Švico, in zato ne zadeva francoskega trga mednarodne hitre pošte.

113 Razen tega je treba poudariti, da Komisija v točki 116 izpodbijane odločbe navaja, da je SFMI-Chronopost po navedbah pritožnic uskladil svoje cene s cenami svojih konkurentov okrog leta 1991. V tem okviru je treba zavrniti trditev tožečih strank, da je odločitev La Poste, da dodeli nezakonite navzkrižne subvencije iz zakonitega monopola v konkurenčno dejavnost, sama po sebi zloraba prevladujočega položaja.

114 Treba je opozoriti, da samo dejstvo, da je podjetju dodeljena izključna pravica, da bi se mu zagotovilo opravljanje storitve v splošnem gospodarskem interesu, ni v nasprotju s tem, da ima to podjetje dobiček iz njemu pridržanih dejavnosti, in ga ne ovira pri širitvi dejavnosti na področja, ki mu niso pridržana (sodba Sodišča prve stopnje z dne 20. marca 2002 v zadevi UPS Europe proti Komisiji, T-175/99, Recueil, str. II-1915, točka 51).

115 Pridobivanje lastniških deležev v podjetju (in po analogiji dodeljevanje navzkrižnih subvencij) lahko povzroči težave zaradi pravil Skupnosti o konkurenci, kadar so sredstva, ki jih uporabi podjetje z monopolom, pridobljena s pretirano visokimi ali diskriminatornimi cenami ali drugimi zlorabami na pridržanem trgu (sodba UPS Europe proti Komisiji, točka 114 zgoraj, točka 55). V tem primeru tožeče stranke ne trdijo, da je taka praksa veljala za pridržani sektor.

116 Iz sodne prakse ne izhaja, da je dodeljevanje navzkrižnih subvencij samo po sebi zloraba prevladujočega položaja, neodvisno od politike v pridržanem sektorju in v sektorju, odprtem za konkurenco. Če bi La Poste družbi SFMI-Chronopost prenizko zaračunavala svoje storitve, to ravnanje ne bi bilo nujno ovira za konkurente, zlasti če je, kot trdijo tožeče stranke, SFMI-Chronopost uporabil te subvencije za ustvarjanje velikih dobičkov ali izplačevanje visokih dividend. V nasprotju s trditvami tožečih strank prilagajanje cen cenam svojih konkurentov in ustvarjanje velikih dobičkov ni

„orožje“ proti konkurentom, kajti dejstvo, da ima neko podjetje tak dobiček, ne vpliva na strankino izbiro dobavitelja. Komisija je torej lahko ocenila, da je očitana kršitev prenehala, ko je SFMI-Chronopost svoje cene prilagodil cenam svojih konkurentov, kar navajajo same pritožnice. Tožeče stranke ne trdijo, da so bile cene pri konkurentih izjemno nizke.

117 V zvezi s predloženim primerom cen za leto 1994 je treba opozoriti, da se ne nanaša na zadevni trg. V zvezi s primeri cen za leto 1999 je treba poudariti, da so iz obdobja nekaj let po odločbi GD NET in po tem, ko je za La Poste začela veljati obveznost, da pod nediskriminatornimi pogoji omogoči dostop do svoje mreže. Povezava med temi primeri cen in morebitnimi navzkrižnimi subvencijami, prejetimi leta pred tem, ni dokazana. Poleg tega je Komisija v točki 119 izpodbijane odločbe upravičeno poudarila, da se zdi neverjetno, da bi neko podjetje več kot deset let izvajalo politiko pretirano nizkih cen. Tako prakso je namreč treba dosledno izvajati, da se lahko doseže cilj, to je izriniti konkurente. Tožeče stranke niso navedle, da je SFMI-Chronopost, potem ko je svoje cene prilagodil cenam konkurentov, ponovno začel sistematično ponujati pretirano nizke cene.

118 Glede na navedeno je Komisija lahko legitimno ocenila, da je očitana kršitev prenehala okrog leta 1991.

119 Komisija je v izpodbijani odločbi menila, da zaradi dejstva, da je domnevna zloraba trajala pet let, zadeva ni v interesu Skupnosti, ker je zloraba prenehala trinajst let pred tem in ni imela trajnih posledic. V tem kontekstu tožeče stranke niso dokazale niti da se je Komisija oprla na vsebinsko nepravilna dejstva niti da je storila očitno napako pri presoji.

120 Tudi če bi morala biti pet let trajajoča kršitev opredeljena kot dolgoročna, to ne bi pomenilo, da Komisija ne more odreči interesa Skupnosti za nadaljnjo obravnavo pritožbe. Zadošča že, da Komisija pri presoji interesa Skupnosti upošteva trajanje očitane kršitve. Dejstvo, na katerega se sklicujejo tožeče stranke, da je Komisija v neki drugi zadevi obravnavala spis o kršitvi, ki je trajala malo več kot dve leti, ne pomeni, da mora Komisija v vseh drugih primerih preganjati kršitve, daljše od te, kajti o vsaki zadevi je treba presoditi glede na konkretne okoliščine primera.

121 Poleg tega je treba poudariti, da tudi če bi Komisija samo ugotovila prenehanje kršitve od marca 1995 dalje, to ne bi pomenilo, da je storila očitno napako pri presoji interesa Skupnosti, ki bi upravičila razglasitev ničnosti izpodbijane odločbe. V točki 124 izpodbijane odločbe Komisija navede, da zaradi dejstva, da je domnevna zloraba trajala pet let, zadeva ni v interesu Skupnosti, ker je zloraba prenehala trinajst let pred tem in ni imela trajnih posledic. Ta trditev vsebinsko temelji na dejstvu, da se je očitana kršitev, tudi če je dolgoročna, končala pred veliko leti in nima trajnih učinkov, kar bi veljalo tudi, če bi se kršitev končala marca 1995.

122 Samo dejstvo, da je Komisija sprejela izpodbijano odločbo veliko let po tem, ko je bila vložena pritožba, ji ni preprečevalo, da presodi o interesu Skupnosti glede na stanje v času, ko je bila sprejeta izpodbijana odločba. V zvezi s tem je treba poudariti, da je Komisija lahko branila svojo odločbo o zavrnitvi z dne 30. decembra 1994 pred sodišči Skupnosti in da je bila razglašena ničnost te odločbe šele 25. maja 2000, ko je Sodišče prve stopnje po vnovičnem odločanju izreklo sodbo v zadevi T-77/95. Treba je opozoriti, da je v izpodbijani odločbi Komisija pravilno ocenila, da je kršitev prenehala okrog leta 1991, veliko pred razglasitvijo ničnosti njene odločbe o zavrnitvi iz leta 1994. Parametri analize interesa Skupnosti se torej med 25. majem 2000 (datum razglasitve ničnosti odločbe o zavrnitvi z dne 30. decembra 1994) in 19. novembrom 2004 (datum sprejetja izpodbijane odločbe) niso bistveno spremenili.

– Trajnost posledic očitanih kršitev

123 Najprej je treba opozoriti, da so se tožeče stranke v fazi replike sklicevale na nove trditve v zvezi z dejstvom, da je Komisija med pregledom trajnosti učinkov očitanih kršitev slabo presodila določene elemente, in da so predložile poročilo Encaoua šele v tej fazi. Te nove trditve se vključujejo v drugi del prvega tožbenega razloga, v katerem tožeče stranke trdijo, da je Komisija napačno ocenila, da očitane kršitve nimajo trajnih učinkov. Zato te trditve niso nov tožbeni razlog v smislu člena 48(2) Poslovnika, ampak razširitev razloga, ki jo je treba šteti kot dopustno (v tem smislu glej sodbo Sodišča z dne 26. aprila 2007 v zadevi Alcon proti OHMI, C-412/05 P, ZOdl., str. I-3569, točka 40). Ker je predložitev novih trditev dopustna, je treba poročilo Encaoua, kadar podpira nove trditve, upoštevati, tudi če tožeče stranke niso izrecno upravičile zamude pri predložitvi dokaznih predlogov, kot je predvideno v členu 48(1) Poslovnika. Če je nova trditev dopustna, stranki namreč ni mogoče preprečiti, da ne bi predložila dokazov za to trditev.

124 Pri preučevanju trajnih posledic je Komisija ugotovila, da sta samo dva majhna operaterja izstopila s trga. V zvezi s tem se tožeče stranke sklicujejo na poročilo Encaoua in trdijo, da je prišlo do pomembnih izstopov. Treba je poudariti, da poročilo podrobno obravnava samo primera FedEx in CRIE. Ugotoviti je treba, da je Komisija v izpodbijani odločbi preučila izstop teh dveh družb. Za FedEx je ugotovila, da je leta 1996 lahko spet hitro vstopil na trg hitre pošte v Evropi, čeprav se je pred tem z njega umaknil. V teh pogojih je Komisija lahko ocenila, da delni in začasni izstop FedEx ne more veljati za trajni učinek očitane kršitve.

125 V zvezi s CRIE poročilo Encaoua trdi, da je izstop tega podjetja povezan s plenilskimi cenami, ki jih je zaračunaval SFMI-Chronopost. Zato je treba ugotoviti, da je

Komisija odgovorila na to trditev v točki 81 izpodbijane odločbe, se pri tem izrecno sklicevala na poročilo Encaoua, in navedla, da je CRIE v odgovoru na zahtevo za posredovanje informacij naštel druge razloge za svoj izstop s trga. Komisija se je lahko veljavno oprla na informacije, ki jih je prejela v odgovor na zahtevo za posredovanje informacij, ker se nepravilni podatki kaznujejo z globo in ker se tudi ni izkazalo, da bi imel CRIE kakršen koli interes, da bi Komisiji v zvezi s tem dal nepravilne informacije. Poleg tega je treba poudariti, da Sodišče prve stopnje v okviru ničnostne tožbe preveri zakonitost izpodbijane odločbe in da ni pristojno za ponovno obravnavo pritožbe. Če tožeče stranke ocenjujejo, da so ugotovitve Komisije pri preučevanju izstopov s trga napačne, morajo navesti, kje naj bi Komisija napačno uporabila pravo ali napačno ugotovila dejansko stanje. V tem okviru sklicevanje na ugotovitve iz poročila Encaoua, ki jih je Komisija preučila v izpodbijani odločbi, ne zadošča, če jih ne spremlja razlaga, zakaj naj bi bila njena utemeljitev napačna.

126 V zvezi s trditvijo tožečih strank, da Komisija pri vstopu in obstanku na mednarodnem trgu hitre pošte v Franciji ni dovolj upoštevala skrajnih težav tako močnih podjetij, kot je UPS, je treba ugotoviti, da je Komisija v točki 84 izpodbijane odločbe navedla, da je UPS leta 1996 reorganiziral svoje francoske dejavnosti, da bi se bolj posvetil mednarodnemu trgu, vendar pa ni izstopil s francoskega trga mednarodne hitre pošte. Tabela podatkov o tržnih deležih (glej točko 85 zgoraj), ki je nastala na podlagi ocen pritožnic, namreč kaže, da se je tržni delež UPS na tem trgu v letih od 1986 do 1996 celo povečal. V takih pogojih je treba neutemeljeno trditev tožečih strank v zvezi z domnevnimi težavami UPS pri obstanku na tem trgu zavrniti.

127 V zvezi s tem, da je povpraševanje cenovno občutljivo, je Komisija v točkah 87 in 88 izpodbijane odločbe navedla študiji, ki sta jih predložila FedEx in DHL, po katerih je najpomembnejši dejavnik pri izbiri dobavitelja cena. Iz tega je lahko sklepala, da so francoske stranke pri izbiri dobavitelja storitev hitre pošte izredno pozorne na ceno. V zvezi z razločevanjem med cenovno elastičnostjo povpraševanja in ostro cenovno

konkurenco v poročilu Encaoua zadošča ugotovitev, da je Komisija v točki 90 izpodbijane odločbe odgovorila na to trditev in da tožeče stranke niso trdile, da je bila v tej utemeljitvi storjena napaka pri uporabi prava ali ugotavljanju dejanskega stanja. V zvezi s sistemom nepreglednih povračil v SFMI-Chronopost, omenjenih v poročilu Encaoua, ni jasno, kakšne naj bi bile posledice te nepreglednosti za cenovno občutljivost povpraševanja. Komisija v točki 91 izpodbijane odločbe vsekakor upravičeno poudarja, da je na relativno koncentriranem trgu dejstvo, da dobavitelji ne poznajo cen svojih konkurentov, jamstvo za to, da se cene ne umirijo na nadkonkurenčni ravni.

128 Tožeče stranke tudi trdijo, da naj bi bili z zamenjavo operaterja povezani stroški in da naj Komisija ne bi upoštevala učinka sistema povračil v SFMI-Chronopost, obstoja komercialnih pogodb z rednimi strankami in majhnega prehoda strank, kot so navedeni v poročilu Encaoua. V zvezi z domnevnimi majhnimi prehodi strank je treba navesti, da je Komisija v točki 96 izpodbijane odločbe ugotovila, da je bil v treh letih, med 1999 in 2001, delež pridobljenih in izgubljenih strank FedEx v povprečju 22 % letnega prometa. Komisija je iz tega lahko sklepala, da je bilo veliko kroženja strank in da tožeče stranke niso predložile primerov, ki bi lahko dokazali nasprotno.

129 V zvezi s prizadevanji za ohranitev zvestih strank je treba poudariti, da je Komisija v točkah 99 in 100 izpodbijane odločbe odgovorila na trditve pritožnic in da je med drugim ugotovila, da te niso predložile dokazov za domnevne stroške, povezane z menjavo operaterja, in da celo niso predložile podrobnejših podatkov o svojih prizadevanjih za ohranitev zvestih strank. Tudi če poročilo Encaoua trdi, da zunaj segmenta *ad hoc* obstajajo pogodbe za „daljše ali krajše“ obdobje, ki lahko vključujejo klavzule o tem, da stranka v primeru menjave operaterja plača kazen, to namreč ostaja teoretična trditev, kajti poročilo govori samo o možnosti in ne potrdi, da je

SFMI-Chronopost res sklenil dolgoročne pogodbe ali predvidel plačilo kazni, s katerim bi odvrnil svoje stranke od menjave dobavitelja. Dejstvo, da dobavitelj pomembnim strankam odobri povračila, ne pomeni, ovire za zamenjavo dobavitelja, če je drugi dobavitelj ponujal nižjo ceno in tudi morebitna povračila. Tožeče stranke niso trdile, da je bila dodelitev povračil povezana s sklenitvijo dolgoročne pogodbe.

130 V zvezi s trditvijo tožečih strank, da je imel SFMI-Chronopost prednost, ker je imel do marca 1995 ekskluziven dostop do mreže La Poste, je treba ugotoviti, da je Komisija v točkah od 101 do 114 izpodbijane odločbe preučila nujnost razpolaganja z gosto lokalno mrežo in da je v tem okviru odgovorila na trditev pritožnic, da je ekskluzivni dostop ustvaril ovire za vstop v segment *ad hoc*. Tožeče stranke v tem delu izpodbijane odločbe ne opredelijo nobene napake Komisije. Poleg tega je Komisija v točki 102 izpodbijane odločbe upravičeno poudarila, da pritožnice ne izpodbijajo dostopa družbe SFMI-Chronopost do mreže La Poste, ampak domnevno prenizko zaračunavanje tega dostopa. Če se ne izpodbija ekskluzivnega dostopa samega po sebi do marca 1995, morebitna posledica tega dostopa ne more biti trajni učinek očitane kršitve. V zvezi z domnevnim prenizkim zaračunavanjem dostopa je treba opozoriti, da je Komisija v tem postopku lahko zakonito ocenila, da so očitane navzkrižne subvencije prenehale okrog leta 1991.

131 V tem okviru je tudi treba zavrniti splošno trditev tožečih strank, da Komisija ni preučila vseh dejanskih in pravnih okoliščin, za katere je vedela. Iz navedenega izhaja, da je Komisija v izpodbijani odločbi preučila trditve pritožnic in dokumente, ki so jih predložile. V teh razmerah morajo tožeče stranke natančno navesti pravne in dejanske okoliščine, ki jih Komisija v nasprotju s svojimi obveznostmi ni upoštevala.

132 Če tožeče stranke očitajo Komisiji, da ni upoštevala glavne posledice zlorabe prevladujočega položaja – to je da je SFMI-Chronopost prevzel vodilni položaj na trgu in se na njem obdržal – je Komisija v izpodbijani odločbi navedla, da je bila razlika v tržnem deležu SFMI-Chronopost med leti 1990 in 2001 samo približno tri odstotne točke, kar dokazuje, da je tržni delež neodvisen od domnevne zlorabe. Poleg tega je v točki 66 izpodbijane odločbe navedla, da če je bilo povpraševanje posameznih podjetij zelo občutljivo na ceno in če so stranke zlahka zamenjale dobavitelja, kar so tudi redno počele, ni bilo mogoče zaključiti, da ima domnevno protikonkurenčno ravnanje, ki ga že dalj časa ni več, še naprej posledice za trg. V zvezi s tem je treba poudariti, da ob predpostavki, da je bila hitra rast SFMI-Chronopost v obdobju od 1986 do 1990 povezana z očitano kršitvijo, to še ne pomeni, da je bil tržni delež SFMI-Chronopost na datum sprejetja izpodbijane odločbe povezan z razvojem dogodkov v obdobju zagona.

133 V teh okoliščinah primera, ko je Komisija ugotovila, da so bile stranke zelo občutljive na ceno, da ni bilo ovir za zamenjavo dobavitelja, da sta samo dva majhna operaterja izstopila s trga in da ni bila dokazana vzročna povezava med izstopi in domnevno zlorabo, je lahko menila, ne da bi storila očitno napako pri presoji, da tržni delež SFMI-Chronopost v času, ko je bila sprejeta izpodbijana odločba, ni bil trajna posledica očitane kršitve. Na podlagi ugotovljenih značilnosti trga je Komisija lahko ocenila, da je bila struktura trga ob sprejetju izpodbijane odločbe posledica konkurenčnih razmer, ki so takrat prevladovale, in ne morebitnih navzkrižnih subvencij, ki so bile dodeljene več let pred tem. Tožeče stranke niso trdile, da je SFMI-Chronopost po letu 1991 s sistematičnim prilagajanjem svojih cen najnižjim cenam svojih konkurentov odpravil vsakršno cenovno konkurenco.

134 Komisija je na podlagi dejstva, da je razlika med tržnim deležem SFMI-Chronopost med letoma 1990 in 2001 majhna, lahko podprla stališče, da je bil tržni delež

SFMI-Chronopost ob sprejetju izpodbijane odločbe posledica drugih odločilnih dejavnikov, in ne domnevnih navzkrižnih subvencij v preteklosti. V trditvi tožečih strank, da se Komisija ni zmenila za dejstvo, da je trg hitre pošte v devetdesetih letih rasel, tožeče stranke niso jasno opredelile, kaj bi morala Komisija iz tega sklepati. Če je trg rasel in se torej spreminjal, se zdi še manj verjetno, da bi bila njegova struktura v času sprejetja izpodbijane odločbe povezana z očitano kršitvijo v preteklosti.

135 Treba je poudariti, da tudi če bi menili, da je Komisija samo ugotovila prenehanje navzkrižnih subvencij od leta 1995 dalje, to ne bi ovrglo njene utemeljitve. Tabela s podatki o tržnih deležih kaže, da se je tržni delež SFMI-Chronopost med leti 1990 in 1996 zmanjšal in da se je med leti 1996 in 2001 povečal za tri odstotne točke. Ob predpostavki, da je kršitev prenehala leta 1995, bi SFMI-Chronopost izgubljal tržni delež v obdobju, ki se ujema z domnevno zlorabo (od 1990 do 1996), in povečal tržni delež po tem obdobju (med leti 1996 in 2001). V takih okoliščinah in glede na značilnosti trga je Komisija lahko ocenila, da tržnega deleža SFMI-Chronopost na datum sprejetja izpodbijane odločbe ni mogoče razložiti z očitano kršitvijo iz preteklosti in da torej ni trajnih posledic.

136 Poleg tega je treba poudariti, da ni vedno tako, da je obravnava pritožbe v interesu Skupnosti zaradi trajnih posledic očitane kršitve. V točki 96 sodbe z dne 4. marca 1999 UFEX in drugi proti Komisiji, točka 13 zgoraj, je Sodišče očitalo Sodišču prve stopnje, da se ni prepričalo, ali je bilo preverjeno, ali protikonkurenčne posledice še trajajo in, če je smiselno, ali je zaradi njih pritožba v interesu Skupnosti. Komisija je v točkah 131 in 132 izpodbijane odločbe, v delu, kjer preuči, ali Skupnost ima inters za nadaljnjo obravnavo pritožbe, navedla, da leta 2001 trg ni postal znatno bolj koncentriran, kot je bil leta 1986, in da se kazalnik Herfindahl-Hirschmann skoraj ni spremenil.

137 Tej ugotovitvi ne nasprotuje trditev tožečih strank, da bi morala Komisija pričakovati znatno zmanjšanje koncentracije, potem ko je na trg vstopil SFMI-Chronopost, ki je imel velik tržni delež. Tožeče stranke trdijo, da se koncentracija trga po vstopu SFMI-Chronopost ni zmanjšala zato, ker je to več kot izravnal izstop številnih operaterjev. V zvezi s tem je treba poudariti, da dejstvo, da je kazalnik Herfindahl-Hirschmann ostal stabilen, kaže, da globalno stanje na trgu ni postalo manj konkurenčno, kljub temu da sta z njega izstopila dva majhna operaterja. Iz tega je mogoče zaključiti, da vstop SFMI-Chronopost na trg ni imel negativnega učinka na globalno stanje na trgu in da poleg tega ni dokazana nobena vzročna povezava med izstopom teh operaterjev in ravnanjem SFMI-Chronopost. Kot upravičeno navaja Komisija v točki 133 izpodbijane odločbe, tožeče stranke prav tako niso dokazale, zakaj je trg z dvema velikima operaterjema manj konkurenčen kot trg z enim prevladujočim operaterjem, kakršen je bil francoski trg pred vstopom SFMI-Chronopost.

138 Tudi če bi bila dokazana povezava med tržnim deležem SFMI-Chronopost v času, ko je bila sprejeta izpodbijana odločba, in očitano kršitvijo, je tako Komisija lahko ocenila, da glede na globalno stanje na trgu, ki ni postalo manj konkurenčno, zaradi te trajne posledice obravnava pritožbe ni v interesu Skupnosti.

– Teža očitane kršitve

139 Tožeče stranke očitajo Komisiji, da v izpodbijani odločbi teže očitane kršitve ni opredelila v skladu z merili, opredeljenimi v smernicah.

140 V zvezi s tem je treba opozoriti, da ima Komisija diskrecijsko pravico pri določanju prednosti pritožbam, ki so vložene pri njej. Ko Komisija v odločbi, s katero je zaradi premajhnega interesa Skupnosti zavrnjena neka pritožba, ugotovi, da je kršitev prenehala in da nima trajnih posledic, ter ko dokaže, da je upoštevala trajanje in težo kršitev, kot so očitane v pritožbi, lahko pritožbo zavrne, tudi če so kršitve dolgotrajne in težke, če se ne opira na vsebinsko nepravilna dejstva in če ne stori očitne napake pri presoji.

141 Komisije obveznost, da mora upoštevati težo kršitve pri presoji interesa Skupnosti, ne zavezuje, da mora opredeliti težo v skladu z „abstraktnimi“ merili iz smernic.

142 V tem primeru je Komisija dovolj upoštevala težo očitane kršitve. V točki 137 izpodbijane odločbe je namreč menila, da „če ni dokazano, da so zaradi kršitve sedanji ali morebitni konkurenti dejansko izrinjeni, je težko reči, da je to izjemno huda kršitev, katere teža upravičuje temeljito preučitev morebitne kršitve, ki je že davno prenehala in ki nima trajnih posledic za trg“. Iz tega sledi, da je Komisija upoštevala „konkretno“ težo očitane zlorabe v smislu njenega učinka na trg. Ugotovitev, da ni dokazov, da so konkurenti izrinjeni zaradi kršitve, ne zadeva samo trajnih posledic, ampak tudi posledice v času domnevne zlorabe. Čeprav je Komisija v točki 79 izpodbijane odločbe samo navedla, da je bilo „od leta 1991“ malo izstopov s trga, je treba ugotoviti, da tožeče stranke niso trdile, da Komisija ni upoštevala izstopov s trga, do katerih bi prišlo med letoma 1986 in 1991. Poleg tega stranke v odgovoru na vprašanje Sodišča prve stopnje, postavljeno na obravnavi, v zvezi z morebitnimi izstopi med letoma 1986 in 1991 niso navedle, da bi trg zapustile druge družbe, ki jih Komisija ni preučila v delu izpodbijane odločbe, v katerem preučuje izstope s trga.

143 Komisija je v svoji utemeljitvi, v kateri je zaključila, da ni trajnih posledic in da ni interesa Skupnosti za nadaljnjo obravnavo pritožbe, upoštevala značilnosti očitane kršitve. Tožeče stranke niso dokazale niti da se je Komisija oprla na vsebinsko nepravilna dejstva niti da je napačno presodila težo očitane kršitve.

144 V zvezi s trditvijo tožečih strank, da je Komisija popolnoma prezrla, da je pritožba prišla s strani skoraj vseh zadevnih operaterjev, je treba poudariti, da je Komisija v točki 128 izpodbijane odločbe navedla, da število pritožnic nikdar ni bilo merilo za presojanje interesa Skupnosti in da je bilo že zagotovljeno stanje neizkrivljene konkurence. Sklicevanje tožečih strank na sodbo z dne 25. maja 2000 UFEX in drugi proti Komisiji, točka 14 zgoraj, ni upoštevno. Sodišče prve stopnje je v točki 52 te sodbe namreč navedlo, da je na podlagi pritožbe organa, ki zastopa skoraj vse francoske zasebne operaterje, ki delujejo na zadevnem trgu, naloga Komisije zagotoviti neizkrivljeno stanje konkurence. Iz tega ni mogoče sklepati, da je število pritožnikov dejavnik, zaradi katerega je obravnava pritožbe v interesu Skupnosti. Treba je ugotoviti, da Komisija ni storila očitne napake pri presoji, ko je v izpodbijani odločbi nasprotovala tej trditvi.

145 Trditev tožečih strank v zvezi s skupnostno razsežnostjo zadevnega trga (glej točko 94 zgoraj) bo preučena in zavrnjena v pregledu tretjega dela drugega tožbenega razloga (glej točko 158 spodaj).

146 Iz tega sledi, da je treba drugi del prvega tožbenega razloga zavrniti.

147 Ker Komisija pri presoji trajanja in teže očitanih kršitev ni storila napake, je treba zavrniti tudi prvi del prvega tožbenega razloga. Napaka Komisije, ki je menila, da ji ni

treba upoštevati teže in trajanja očitanih kršitev, ni mogla vplivati na izrek odločbe in zato torej Sodišče prve stopnje ne more razglasiti ničnosti izpodbijane odločbe.

Tretji del: očitno in namerno napačna presoja vloge Komisije glede na vlogo nacionalnih sodišč pri preučitvi obstoja interesa Skupnosti

Povzetek izpodbijane odločbe

148 Komisija v točki 153 izpodbijane odločbe opozori, da je v skladu s sodno prakso Sodišča prve stopnje dejstvo, da nacionalno sodišče ali nacionalni organ za konkurenco že odloča o vprašanju skladnosti omejevalnega sporazuma ali ravnanja s členoma 81 ES in 82 ES, element, ki ga Komisija lahko upošteva, ko oceni interes Skupnosti v zadevi (sodba Sodišča prve stopnje z dne 24. januarja 1995 v zadevi Tremblay in drugi proti Komisiji, T-5/93, Recueil, str. II-185, točka 62).

149 Komisija meni, da je težišče očitanih kršitev v Franciji, kajti njihove posledice naj bi dejansko bile omejene na to ozemlje (točka 156 izpodbijane odločbe). Nato poudari, da lahko pritožnice uveljavljajo svoje pravice pred sodišči in francoskim organom za konkurenco. Ocenjuje, da je ustrezneje, da se zadeva obravnava na nacionalni ravni (točka 159 izpodbijane odločbe).

Trditve strank

150 Tožeče stranke trdijo, da je Komisija napačno ocenila, da je težišče očitanih kršitev v Franciji in da so njihove posledice omejene na to ozemlje. Trdijo, da Komisija ni mogla spregledati zelo jasnega stališča francoskega Conseil de la concurrence, ki je menil, da ne more obravnavati tega predmeta, in sklepal, da bi morala Komisija, pri kateri je predložena zadeva, nadaljevati s preiskavo. Conseil de la concurrence naj bi vedno pokazal, s tem ko je po letu 1990 večkrat prekinil odločanje, da ocenjuje, da je ta zadeva po svojem bistvu v interesu Skupnosti. Poleg tega naj bi Tribunal de commerce de Paris, s tem ko je prekinilo odločanje v zvezi z zlorabo prevladujočega položaja iz pritožbe, pokazalo, da prav tako ocenjuje, da je Komisija primernejša za obravnavanje te teme.

151 Komisija poudarja, da pritožba zadeva francoski trg mednarodne hitre pošte in da je treba geografski trg za tako storitev razumeti kot nacionalni trg.

Presoja Sodišča prve stopnje

152 Najprej je treba poudariti, da med strankami ni sporno, da pritožba ni v izključni pristojnosti Komisije. Kadar je pristojnost med Komisijo in nacionalnimi organi deljena, Komisiji ni treba voditi preiskave ali sprejeti dokončne odločitve v zvezi z obstojem ali neobstojem očitane kršitve (glej sodbo z dne 25. maja 2000 UFEX in drugi proti Komisiji, točka 14 zgoraj, točka 38 in navedena sodna praksa).

153 V tem okviru vprašanje, ali je francoski Conseil de la concurrence ocenil, da ne more obravnavati pritožbe, ni upoštevno. Tako kot Komisija je pristojen za obravnavanje pritožbe v zvezi z očitanimi kršitvami in francoska sodišča so pristojna za dodelitev odškodnine v primeru kršitve člena 82 ES. Treba je zavrniti trditev tožečih strank, da je njihov položaj podoben položaju, v katerem ima izključno pristojnost Komisija. Če tožeče stranke niso zadovoljne s tem, kako so nacionalni organi za konkurenco ali sodišča upoštevali njihove pravice, morajo pri njih sprožiti ustrezne postopke in preučiti pravna sredstva, ki so jim na voljo. Subjektivno stališče nacionalnih organov ali sodišč, da naj bi bila Komisija primernejša za obravnavanje te teme, tudi če bi bilo utemeljeno, ne more obvezati Komisije za nadaljevanje obravnave pritožbe, kot da je v njeni izključni pristojnosti.

154 V zvezi s sklicevanjem tožečih strank na točki 12 in 13 sporočila Komisije o sodelovanju med Komisijo in nacionalnimi sodišči pri uporabi členov 81 in 82 Pogodbe ES (UL 2004, C 101, str. 54) je treba poudariti, da je namen teh točk izogniti se temu, da bi nacionalno sodišče sprejelo odločbo, ki je v nasprotju z odločbo Komisije. Če nacionalno sodišče prekine postopek, da bi se izognilo morebitnemu protislovju med svojo odločbo in odločbo, ki jo bo sprejela Komisija, in če se ta v nadaljevanju odloči zavrniti pritožbo zaradi premajhnega interesa Skupnosti, se nadaljuje nacionalni postopek, kot Komisija upravičeno poudari v točki 160 izpodbijane odločbe, in postopek ponovno teče najkasneje od datuma, ko je zavrnitev pritožbe pravnomočna.

155 V tem okviru je treba zavrniti, kako tožeče stranke razlagajo sporočilo, in sicer, da bi Komisija morala dati prednost neki zadevi, če je nacionalno sodišče prekinilo odločanje o njej. Ustrezni stavek iz točke 12 tega sporočila se razume, kot sledi: „Komisija se bo potrudila dati prednost zadevam, za katere se je odločila, da bo sprožila postopek v skladu s členom 2(1) Uredbe Komisije (ES) št. 773/2004, in ki so predmet nacionalnega postopka, ki je zato začasno prekinjen, zlasti če je od tega odvisen rezultat civilne tožbe.“ Zadošča ugotovitev, da tožeče stranke niso trdile,

da se je Komisija odločila sprožiti postopek v smislu člena 2 Uredbe Komisije (ES) št. 773/2004 z dne 7. aprila 2004 v zvezi z vodenjem postopkov Komisije v skladu s členoma 81 in 82 Pogodbe ES (UL L 123, str. 18). Iz odstavkov 3 in 4 tega člena izhaja, da niti izvajanje preiskovalnih pooblastil Komisije niti zavrnitev pritožbe ne zahtevata sprožitve postopka.

156 Tožeče stranke se poleg tega poskušajo sklicevati na dejstvo, da je Komisija sodelovala s francoskim Conseil de la concurrence in da je imela vpogled v njegove spise. Tako sodelovanje ne povzroči izključne pristojnosti Komisije in tudi ne predvideva, kakšna bo odločitev o obstoju interesa Skupnosti v tej zadevi.

157 V zvezi s trditvijo tožečih strank, da je Komisija napačno ocenila, da je bilo težišče očitanih kršitev v Franciji in da so bile njihove posledice dejansko omejene na to ozemlje, je treba ugotoviti, da se Komisija v svojem sklepanju o interesu Skupnosti ne opira izključno na merilo težišča ali na dejstvo, da je bila zadeva predložena francoskim sodiščem. Najprej je Komisija ugotovila, da so očitane kršitve prenehale in da ni bilo trajnih posledic, nato pa je v presoji interesa Skupnosti za obravnavo pritožbe preučila več elementov. Trditev Komisije, da so bile posledice očitanih kršitev dejansko omejene na francosko ozemlje, ni bistvena za njeno sklepanje. Komisija ni storila očitne napake pri presoji, ko je v okviru presoje interesa Skupnosti upoštevala dejstvo, da so se očitane kršitve čutile predvsem v Franciji in da so pritožnice imele možnost uveljavljati svoje pravice na francoskih sodiščih. Zato ni nujno odločiti o vprašanju, ali so bile v tem primeru posledice res „omejene“ na francosko ozemlje.

158 V tem okviru je treba zavrniti trditev tožečih strank v zvezi s skupnostno razsežnostjo zadevnega trga (glej točko 94 zgoraj). Če gre za sočasno pristojnost Komisije in

nacionalnih organov za konkurenco, skupnostna razsežnost nekega trga ne zavezuje Komisije, da mora sklepati na določeno stopnjo teže kršitve ali na interes Skupnosti v določeni zadevi.

159 Zato je torej treba zavreči tretji del prvega tožbenega razloga.

Četrti del: Komisija v točki 167 izpodbijane odločbe, s tem ko se sklicuje na del zadeve v zvezi z državno pomočjo, da bi upravičila zavrnitev zaradi domnevnega pomanjkanja interesa Skupnosti, krši načela dobre vere in lojalnega sodelovanja med institucijami Skupnosti (člen 10 CE)

Povzetek izpodbijane odločbe

160 Ker je izpodbijana odločba upoštevna za četrti del prvega tožbenega razloga, vsebuje naslednje ugotovitve.

161 Komisija v točkah od 162 do 168 izpodbijane odločbe obravnava vprašanje širine zahtevane preiskave in verjetnosti za ugotovitev, da gre za kršitev. V tem okviru trdi, da bi za dokaz zlorabe prevladujočega položaja morala preveriti, ali so bile cene, ki jih je La Poste zaračunala za infrastrukturne storitve podizvajalcev družbi SFMI-Chronopost vsaj enake dodatnim stroškom za zagotavljanje teh storitev (to je stroškom, ki so izključno povezani z zagotavljanjem posebne storitve in ki jih ni več, ko se ta storitev neha zagotavljati), in da bi za to preverjanje morala oceniti dodatni strošek

za La Poste za vsako infrastrukturno storitev, ki jo je zagotovila družbi SFMI-Chronopost v času domnevne kršitve. Ker ni podrobnega stroškovnega knjigovodstva La Poste, ki bi pokrivalo dejavnosti v letih od 1986 do 1991, bi bilo po mnenju Komisije „izredno težko, da bi to naredili tako natančno, da bi bilo pravno zadostno“ (točka 164 izpodbijane odločbe).

162 V odgovor na trditev pritožnic, da je francosko Cour des comptes analiziralo in rekonstruiralo računovodske izkaze La Poste v letih med 1991 in 2002, Komisija trdi, da „je kljub temu izključeno, da bi lahko podobna rekonstrukcija, nedvomno primerna in zadostna za opravljanje naloge nadzora državnih dohodkov, ki je naloga tega sodišča, omogočila Komisiji, da pravno zadostno dokaže kršitev člena 82“ (točka 165 izpodbijane odločbe).

163 V točki 167 izpodbijane odločbe Komisija navede naslednje:

„Komisija mora na vsak način preučiti, ali obstajajo navzkrižne subvencije s strani La Poste njeni hčerinski družbi Chronopost v zadevi [v zvezi z] državnimi pomočmi (trenutno v ponovnem odločanju pred [Sodiščem prve stopnje]). V teh okoliščinah bi analiza glede člena 82 pomenila, da bi Komisija podvajala svoje delo.“ Meni, da bi bila primernejša ocena navzkrižnih subvencij v okviru pravil o državni pomoči, ker bi lahko pokrila vsako očitano prakso, vključno z davčnimi in carinskimi ugodnostmi, ki bi jih bil lahko deležen SFMI-Chronopost.

Trditve strank

164 Tožeče stranke trdijo, da se je Komisija pri zavrnitvi pritožbe zaradi pomanjkanja interesa Skupnosti oprla na dejstvo, da bo morala na vsak način preučiti vprašanje

obstoja ali neobstoja navzkrižnih subvencij v delu pritožbe, ki se nanaša na državno pomoč. Taka naj bi bila edina možna razlaga točke 167 izpodbijane odločbe. Če bi Komisija namreč hotela trditi, da mora preučiti to vprašanje le, če bi Sodišče prve stopnje razglasilo ničnost odločbe iz leta 1997 v skladu s členoma 87 ES in 88 ES, bi bila trditev povsem nepomembna za upravičenje zavrnitve pritožbe zaradi pomanjkanja interesa Skupnosti. Tožeče stranke menijo, da se je Komisija s to trditvijo odrekla stališču, ki ga je zagovarjala pred Sodiščem prve stopnje v zadevah, v katerih sta bili izrečeni sodbi z dne 14. decembra 2000 UFEX in drugi proti Komisiji, točka 21 zgoraj, in z dne 7. junija 2006 UFEX in drugi proti Komisiji, točka 23 zgoraj.

165 Utemeljitev Komisije iz točke 167 izpodbijane odločbe naj bi bila zato očitna kršitev načela dobre vere in znak nelojalnega sodelovanja s Sodiščem prve stopnje ter zato kršitev člena 10 ES, ki se v skladu s sodno prakso uporablja tudi za medinstitucionalne odnose.

166 Sklepanja Komisije, ki bi vodilo do utemeljitve odločbe o zavrnitvi na prihodnjem in hipotetičnem dogodku (Sodišče prve stopnje razveljavi odločbo o delu v zvezi z državno pomočjo v zadevi, v kateri je bila izrečena sodba z dne 7. junija 2006 UFEX in drugi proti Komisiji, točka 23 zgoraj), naj ne bi bilo mogoče pravno potrditi.

167 Komisija nasprotuje trditvam tožečih strank.

Presoja Sodišča prve stopnje

168 Najprej je treba navesti, da je utemeljitev tožečih strank protislovna. Po eni strani trdijo, da je Komisija v točki 167 izpodbijane odločbe menila, da mora v vsakem

primeru preučiti vprašanje navzkrižnih subvencij v delu v zvezi z državno pomočjo, in ne samo, če bi Sodišče prve stopnje razveljavilo odločbo iz leta 1997 v zvezi s tem delom. Po drugi strani trdijo, da je Komisija utemeljila izpodbijano odločbo na prihodnjem in hipotetičnem dogodku, to je na razglasitvi ničnosti odločbe iz leta 1997 s strani Sodišča prve stopnje.

169 Kakorkoli, trditev Komisije v izpodbijani odločbi, da „mora vsekakor preučiti, ali obstajajo navzkrižne subvencije s strani La Poste njeni hčerinski družbi Chronopost, v zadevi [v zvezi z] državnimi pomočmi (trenutno v ponovnem odločanju pred [Sodiščem prve stopnje])“, ne more pomeniti, da bo Komisija nadaljevala svojo preiskavo v delu zadeve v zvezi z državno pomočjo, tudi če bo Sodišče prve stopnje potrdilo odločbo, s katero je ugotovljeno, da ne gre za državno pomoč. Ta stavek pomeni samo, kot upravičeno poudarja Komisija, da je vprašanje obstoja navzkrižnih subvencij povezano z delom pritožbe, ki se nanaša na državno pomoč, in ga je torej treba obravnavati v tem okviru.

170 Komisija bi se lahko odločila, da bo obravnavala vprašanje navzkrižnih subvencij samo v delu pritožbe v zvezi z državno pomočjo. Najprej je v izpodbijani odločbi ugotovila, da je očitana kršitev prenehala in da ni bilo trajnih posledic, nato pa je pri pregledu obstoja interesa Skupnosti preučila več elementov. Zaključila je, da interesa Skupnosti za nadaljnjo obravnavo pritožbe ni, tudi če bi bile očitane kršitve resnične.

171 Komisija, ki ji ni bilo treba ugotavljati, ali je šlo za kršitev ali ne, se je lahko sklicevala na dejstvo, da bo vprašanje obstoja navzkrižnih subvencij obravnavano v delu v zvezi z državno pomočjo. Ni bila dolžna niti prekiniti pregleda dela v zvezi z zlorabo prevladujočega položaja do razglasitve pravnomočne sodbe o delu v zvezi z državno pomočjo niti ponavljati utemeljitev iz odločbe iz leta 1997 v zvezi z zadnjim delom izpodbijane odločbe, ki se nanaša na del o zlorabi prevladujočega položaja. Tako

ponavljanje bi namreč pomenilo podvajanje dela, ker bi bila ista vprašanja obravnavana v dveh vzporednih zadevah, če bi izpodbijali odločbo, s katero je bila zavrnjena pritožba zaradi zlorabe prevladujočega položaja.

172 Nazadnje, vprašanje obstoja ali neobstoja navzkrižnih subvencij pri sklepanju Komisije v izpodbijani odločbi ni odločilno, kajti interes Skupnosti je odrekla iz drugih razlogov. Sklicevanja na dejstvo, da bo obstoj navzkrižnih subvencij preučen v delu v zvezi z državno pomočjo, ni mogoče šteti za kršitev načela dobre vere ali lojalnega sodelovanja med institucijami Skupnosti. Kot upravičeno poudarja Komisija, torej ne gre za trditev, na kateri je utemeljila svoje sklepanje.

173 Iz tega sledi, da je treba zavrniti tako četrti del prvega tožbenega razloga kot tudi celoten prvi tožbeni razlog.

2. *Drugi tožbeni razlog v zvezi s protislovno obrazložitvijo dveh bistvenih elementov izpodbijane odločbe*

Trditve strank

174 Tožeče stranke menijo, da izpodbijana odločba temelji na pomanjkanju obrazložitve in protislovju razlogov, ki vplivajo na bistven element sklepanja v njej.

175 Trdijo, da navedba Komisije iz točke 165 izpodbijane odločbe, češ da je izključeno, da bi s podobno rekonstrukcijo računovodskih izkazov, kot jo je opravilo francosko Cour des comptes, Komisija lahko pravno zadostno dokazala kršitev člena 82 ES, ni obrazložena. Komisija naj ne bi predložila nobene razlage o domnevni razliki med izračuni, ki bi jih morala narediti, in izračuni francoskega Cour des comptes.

176 Poleg tega tožeče stranke ocenjujejo, da je v izpodbijani odločbi dvojno protislovje. Po eni strani naj bi Komisija v točki 167 izpodbijane odločbe (glej točko 163 zgoraj) priznala v nasprotju s tem, kar je navedla v točki 164 iste odločbe (točka 161 zgoraj), da je popolnoma sposobna preveriti raven pokritja stroškov La Poste. Po drugi strani naj bi Komisija v točki 167 izpodbijane odločbe trdila, v nasprotju s tem, kar je navedla v točki 164 iste odločbe, da ni preverila ravni pokritja stroškov La Poste glede na člen 82 ES, ne zato, ker tega ne bi mogla narediti, ampak ker bi to pomenilo podvajanje njenega dela, čim je trdila, da mora to narediti za del pritožbe v zvezi z državno pomočjo. Tožeče stranke ocenjujejo, da je v tem protislovje, enakovredno pomanjkanju obrazložitve.

177 Komisija nasprotuje trditvam tožečih strank.

Presoja Sodišča prve stopnje

178 V skladu z ustaljeno sodno prakso mora Komisija pri presoji interesa Skupnosti za nadaljnjo obravnavo neke zadeve upoštevati okoliščine tega primera in zlasti dejanske in pravne okoliščine, predstavljene v pritožbi, ki je pri njej vložena. Komisija mora zlasti pretehtati pomen, ki ga ima domnevna kršitev za delovanje skupnega trga, verjetnost, da dokaže kršitev, in obseg preiskave, ki je potrebna, da izpolni

svojo nalogo zagotavljanja, da se člena 81 ES in 82 ES spoštujeta (sodbe Sodišča prve stopnje z dne 18. septembra 1992 v zadevi Automec proti Komisiji, T-24/90, Recueil, str. II-2223, točka 86, in Tremblay in drugi proti Komisiji, točka 148 zgoraj, točka 62, in z dne 21. januarja 1999 v združenih zadevah Riviera Auto Service in drugi proti Komisiji, T-185/96, T-189/96 in T-190/96, Recueil, str. II-93, točka 46).

179 Zato je težava – da je za sprejetje odločbe, s katero je ta kršitev ugotovljena, treba pravno zadostno dokazati to kršitev – element, ki ga je mogoče upoštevati v okviru presoje interesa Skupnosti.

180 V tem primeru tožeče stranke ne izpodbijajo ugotovitev iz točk 164 in 165 izpodbijane odločbe, da bi bilo treba v celoti rekonstruirati računovodske izkaze SFMI-Chronopost od leta 1986 dalje, da bi ugotovili, kakšna je raven pokritja stroškov, in da La Poste ni vodila podrobnega stroškovnega knjigovodstva za obdobje med letoma 1986 in 1991 (tudi če tožeče stranke trdijo, da stroškovnega knjigovodstva ni imela najmanj do leta 2001).

181 Trditev Komisije, da ji taka rekonstrukcija, kot jo je izvedlo francosko Cour des comptes, ne bi mogla omogočiti, da bi pravno zadostno dokazala kršitev člena 82 ES, je dovolj obrazložena, kajti Komisija se sklicuje na razliko med nalogo, ki jo ima Cour des comptes, to je nadzor uporabe javnih sredstev, in nalogo Komisije, kadar preučuje obstoj take kršitve. Ni namreč jasno, zakaj bi moralo Cour des comptes pri izvrševanju svoje naloge nadzora uporabe javnih sredstev presoditi dodatni strošek vsake infrastrukturne storitve, ki jo je La Poste zagotovila družbi SFMI-Chronopost.

182 Tožeče stranke so samo predložile povzetek in eno stran poročila francoskega Cour des comptes. Dejstva, da so navedle spletno stran, kjer je objavljeno poročilo, ni mogoče šteti kot enakovredno predložitvi celotnega poročila. Kakorkoli, tožeče stranke niso jasno navedle, iz katerih drugih delov tega poročila bi lahko sklepali, da rekonstrukcija računovodskih izkazov, kot jo je pripravilo Cour des comptes, zadošča za dokazovanje kršitve člena 82 ES. S strani, vložene v spis, izhaja, da je Cour des comptes s sredstvi stroškovnega računovodstva izračunalo, da so bili rezultati za dejavnost paketov, ki jo je upravljal notranji operater, v obdobju od leta 1998 do leta 2002 negativni. Vendar pa ni predstavilo podrobnosti opravljenega izračuna. V teh okoliščinah je Komisija lahko upravičeno domnevala, da podobni izračuni ne bi zadoščali za dokazovanje kršitve člena 82 ES. Poleg tega Cour des comptes navede, da so rezultati dejavnosti paketov znani šele zadnji čas, kajti ta dejavnost je bila v računovodskih izkazih ločena od pošte šele od leta 1998 dalje. Komisija pa bi morala rekonstruirati računovodske izkaze za obdobje od leta 1986 do leta 1991, to je za obdobje, ko La Poste ni vodila podrobnega stroškovnega računovodstva. Tudi če bi rekonstrukcija računovodskih izkazov, podobna rekonstrukciji, ki jo je izvedlo Cour des comptes, zadoščala za dokazovanje kršitve člena 82 ES, kot trdijo tožeče stranke, ne bi bilo pretirano, če bi rekli, da bi bilo to za obdobje od leta 1986 do leta 1991 „skrajno težka“ naloga (točka 164 izpodbijane odločbe).

183 Namesto da bi Komisija prekinila zadevo, dokler sodišča Skupnosti ne izrečejo dokončne sodbe o delu v zvezi z državno pomočjo, je lahko izbrala zavrnitev pritožbe v delu, ki se nanaša na zlorabo prevladujočega položaja zaradi pomanjkanja interesa Skupnosti, in se pri tem sklicevala na to, da je težko dokazati, da gre za navzkrižne subvencije kot enega od elementov. Kot poudarja Komisija, pri tem poleg tega ne gre za bistven element utemeljitve.

184 V zvezi z domnevnim protislovjem, ki ga očitajo tožeče stranke, je treba ugotoviti, da izraz „skrajno težko“ ne pomeni „nemogoče“, kot upravičeno poudarja Komisija. Torej ni protislovja med točkama 164 in 167 izpodbijane odločbe.

185 Zato je treba zavrniti drugi tožbeni razlog.

3. *Tretji tožbeni razlog v zvezi z različnimi primeri napačne uporabe prava pri zavrnitvi dela pritožbe, ki temelji na členih 86 ES, 82 ES, 3(g) ES in 10 ES*

Trditve strank

186 Tožeče stranke trdijo, da so v pritožbi poleg ravnanja, pripisanega La Poste v smislu člena 82 ES, razkrile državne ukrepe francoske države za spodbujanje nezakonitega ravnanja. Z državnimi ukrepi, kot so prednostni carinski postopki in davčne ugodnosti, naj bi se z ugodnostmi, dodeljenimi družbi SFMI-Chronopost, spodbujala širitev prevladujočega položaja družbe La Poste s trga osnovnih poštnih storitev na trg hitre pošte.

187 V zvezi s tem naj bi Komisija kršila člen 6 Uredbe Komisije (ES) št. 2842/98 z dne 22. decembra 1998 o zaslišanju pogodbenic v nekaterih postopkih na podlagi člena [81] in [82] Pogodbe (UL L 354, str. 18), ko se je v točki 46 izpodbijane odločbe oprla na razloge, o katerih naj pritožnice ne bi podale ustnih navedb. Poleg tega naj bi kršila pravila o povezani uporabi členov 86 ES, 3(g) ES ter členov 10 ES in 82 ES, s tem ko je v točki 46 izpodbijane odločbe trdila, da zadevni ukrepi ne morejo spadati na področje povezane uporabe členov 86 ES in 82 ES, ker po njenem mnenju sodijo v izvajanje „javne oblasti“ zadevne države članice. Nazadnje naj bi izpodbijana odločba kršila pravna pravila o presoji interesa Skupnosti v zvezi z zavrnitvijo pritožbe na podlagi členov 86 ES, 82 ES, 3(g) ES in 10 ES, ter naj podredno ne bi vsebovala obrazložitve o tej točki.

188 Komisija trdi, da je ta tožbeni razlog nedopusten in se pri tem sklicuje na sodbo Sodišča z dne 22. februarja 2005 v zadevi Komisija proti max.mobil (C-141/02 P, ZOdl., str. I-1283, v nadaljevanju: sodba max.mobil).

Presoja Sodišča prve stopnje

189 V skladu s sodno prakso Sodišča iz besedila odstavka 3 člena 86 ES in sistematike vseh določb tega člena izhaja, da Komisija ni dolžna začeti postopka v smislu teh določb, saj posamezniki od te institucije ne morejo zahtevati, naj zavzame stališče v določenem smislu. Odločba Komisije, s katero je zavrnjeno ukrepanje na podlagi pritožbe, ki Komisijo poziva, naj deluje v skladu s členom 86(3) ES, torej ni akt, ki ga je mogoče izpodbijati in zoper katerega je mogoče vložiti ničnostno tožbo (sodba max.mobil, točka 188 zgoraj, točki 69 in 70, in sklep Sodišča z dne 23. februarja 2006 v zadevi Piau proti Komisiji, C-171/05 P, neobjavljen v ZOdl., točka 53).

190 Trditve tožečih strank, povezane z domnevnimi postopkovnimi razlikami med tem primerom in zadevo, v kateri je bila izrečena sodba max.mobil, niso upoštevne.

191 V zvezi s trditvijo, da so tožeče stranke vložile celotno pritožbo na podlagi člena 3(2) Uredbe št. 17 in da jo je Komisija kot tako tudi obravnavala, je treba poudariti, da pritožnica, ki vloži pritožbo na neupoštevni pravni podlagi, zaradi tega ne more izkoristiti možnosti, da vloži pritožbo zoper odločitev Komisije, s katero je zavrnjeno nadaljevanje obravnavanja pritožbe zoper državo. Uredba št. 17 se ne uporablja za člen 86 ES (sodba max.mobil, točka 188 zgoraj, točka 71). To velja tudi za Uredbo Sveta (ES) št. 1/2003 z dne 16. decembra 2002 o izvajanju pravil konkurence iz členov 81 in 82 Pogodbe (UL 2003, L 1, str. 1), ki je začela veljati 1. maja 2004. Čeprav

je Komisija celotno pritožbo obravnavala kot pritožbo na podlagi člena 3(2) Uredbe št. 17, zaradi tega ni mogoče spremeniti pravnega okvira. Kakorkoli, morebitna napaka Komisije glede veljavne pravne podlage pritožnici ne bi podelila pravice, da pri sodišču Skupnosti vloži pritožbo zoper zavrnitev pritožbe, s katero je Komisija pozvana, da deluje v skladu s členom 86(3) ES.

192 Tožeče stranke tudi trdijo, da pri Komisiji niso vložile pritožbe zgolj na podlagi kršitve člena 86 ES s strani Francoske republike, pač pa je bila pritožba usmerjena zoper La Poste zaradi samostojne kršitve člena 82 ES in zoper Francosko republiko zaradi kršitve pravil o povezani uporabi členov 86 ES, 82 ES, 3(g) ES in 10 ES. V zvezi s tem je treba poudariti, da prvotna pritožba v zadevi max.mobil prav tako ni temeljila samo na kršitvi člena 86 ES, ampak na kršitvi povezanih določb člena 82 ES in člena 86(1) ES (sodba max.mobil, točka 188 zgoraj, točka 4). Iz besedila člena 86(1) ES namreč izhaja, da je treba to določbo vedno brati v povezavi z drugo določbo Pogodbe. V zvezi z navajanjem člena 10 ES v povezavi s členom 3(g) ES je Komisija v točki 170 izpodbijane odločbe upravičeno poudarila, da je člen 86 ES *lex specialis*. Samo navajanje teh določb, ki na splošno opredeljujejo obveznosti držav članic, pritožnici ne daje pravice do tožbe zoper odločbe, ki sodijo na področje uporabe člena 86 ES.

193 Nazadnje, dejstvo, da so pritožnice povezale pritožbo zoper državo članico s pritožbo zoper podjetje, jim prav tako ne more dati pravice, da izpodbijajo del odločbe, ki se nanaša na pritožbo zoper državo članico. Ker Komisija ni dolžna začeti postopka v smislu člena 86 ES, je očitno, da je posamezniki ne morejo prisiliti, naj deluje tako, da poveže pritožbo zoper državo članico s pritožbo zoper podjetje.

194 Tožeče stranke tudi trdijo, da Komisija ni nikdar nasprotovala, da se v celoti postavi v okvir Uredbe št. 2842/98 in nato Uredbe št. 773/2004. Poudarjajo, da je Komisija v izpodbijani odločbi izjavila, da ni nameravala nadaljevati bolj poglobljene preiskave pritožbe s stališča členov 86 ES, 3(g) ES in 10 ES iz istih razlogov, kot ni interesa Skupnosti za nadaljevanje bolj poglobljene preiskave na podlagi člena 82 ES. V zvezi s tem je dovolj ugotovitev, da teh uredb in tudi uredb št. 17 in št. 1/2003 ni mogoče uporabiti za člen 86 ES in da ne postanejo uporabne samo zato, ker je Komisija morebiti sklepala, da bi jih morala uporabiti (preden je bila izrečena sodba max.mobil, točka 188 zgoraj). Poleg tega dejstvo, da je Komisija navedla razloge, zakaj ni nameravala ukrepati na podlagi pritožbe, ne spremeni pravne opredelitve tega dela odločbe, ki je akt, ki ga ni mogoče izpodbijati. Prav tako ne spremeni pravne narave akta okoliščina, da Komisija ni ločila različnih vidikov izpodbijane odločbe, s tem ko je pritožnicam naznanila, da imajo pravico do pritožbe.

195 Zavrniti je treba trditev tožečih strank, da je v tem primeru postopek primerljiv s postopkom, v katerem je bila izrečena sodba Sodišča z dne 19. oktobra 1995 v zadevi Rendo in drugi proti Komisiji (C-19/93 P, Recueil, str. I-3319). V zvezi s tem je treba ugotoviti, da je bila v tej zadevi pritožba naravnana samo proti podjetjem, in ne proti državi članici, in da člen 86 ES ni bil podlaga pritožbe. Komisija je samo pri preučitvi te pritožbe preučila vprašanje, ali je člen 86(2) ES v nasprotju z uporabo člena 81(1) ES. Postopek je bil torej drugačen od postopka v tej zadevi.

196 Iz tega sledi, da je treba tretji tožbeni razlog zavrniti kot nedopusten.

197 Iz navedenega izhaja, da je treba tožbo zavrniti.

Stroški

198 V skladu s členom 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Vendar lahko Sodišče prve stopnje v skladu s členom 87(3), prvi odstavek, v izjemnih okoliščinah odloči, da se stroški delijo ali da vsaka stranka nosi svoje stroške.

199 V tem primeru je treba tožbo zavrniti in Komisija in intervenienti so predlagali, naj se tožečim strankam naloži plačilo stroškov. Vendar je treba upoštevati dejstvo, da je Komisija v izpodbijani odločbi napačno razlagala svoje obveznosti, s tem ko je trdila, da ni dolžna presojati teže in trajanja očitanih kršitev (glej točko 76 zgoraj). Čeprav ta napaka ni mogla vplivati na izrek odločbe in torej zaradi nje Sodišče prve stopnje ne more razglasiti ničnosti izpodbijane odločbe (glej točko 147 zgoraj), pa so zaradi nje tožeče stranke vendarle izpodbijale odločbo pred Sodiščem prve stopnje. Zato Sodišče prve stopnje meni, da je z odločitvijo, da Komisija nosi svoje stroške, pravično ocenilo okoliščine tega primera.

200 Vendar se v skladu s členom 87(5) Poslovnika, prvi odstavek, prvi stavek, stranki, ki odstopi, naloži plačilo stroškov, če jih je nasprotna stranka v pisnih stališčih glede odstopa priglasila. V tem primeru je Komisija, ker je CRIE odstopil od tožbe, predlagala, naj se mu naloži plačilo njenih stroškov. V skladu z drugim stavkom tega člena na predlog stranke, ki odstopi, nosi stroške nasprotna stranka, če njeno ravnanje to upravičuje. Vendar v tem primeru drugi stavek ne velja, ker CRIE v dopisu o odstopu ni priglasil stroškov. Zato je treba CRIE naložiti plačilo četrtine stroškov Komisije.

201 V zvezi s stroški intervenientov je treba ugotoviti, da po odstopu CRIE nista priglasila stroškov. V skladu s členom 87(5) Poslovnika, tretji odstavek, vsaka stranka nosi svoje stroške, če stranke stroškov ne priglasijo. Zato je treba določiti, da Chronopost in La Poste nosita četrtino svojih stroškov. Poleg tega Sodišče prve stopnje ocenjuje, da je treba tožečim strankam naložiti plačilo treh četrtin stroškov intervenientov, ki sta jih priglasila.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (drugi senat)

razsodilo:

1. CRIE SA se zbriše s seznama tožečih strank.

2. Tožba se zavrne.

3. Union française de l'express (UFEX), DHL Express (France) SAS in Federal express international (France) SNC poleg svojih stroškov nosijo tri četrtine stroškov Chronopost SA in La Poste. Chronopost in La Poste nosita četrtino

svojih stroškov. CRIE poleg svojih stroškov nosi četrtino stroškov Komisije. Komisija nosi tri četrtine svojih stroškov.

Pirrung Forwood Pelikánová

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 12. septembra 2007.

Sodni tajnik Predsednik

E. Coulon J. Pirrung

Stvarno kazalo

Dejansko stanje ..... II - 3406

1. Stranke v sporu ..... II - 3406

2. Pritožba z dne 21. decembra 1990 ..... II - 3408

3. Dopis Komisije z dne 10. marca 1992 ..... II - 3409

4. Odločba o zavrnitvi pritožbe z dne 30. decembra 1994 ..... II - 3409

5. Nacionalni postopki ..... II - 3410

6. Izpodbijana odločba ..... II - 3411

7. Odločba v zvezi z delom pritožbe, ki se nanaša na državno pomoč ..... II - 3411

Postopek in predlogi strank ..... II - 3413

Dopustnost ..... II - 3415

1. Trditve strank ..... II - 3415

2. Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 3417

Uvodne ugotovitve ..... II - 3417

Prvi razlog nedopustnosti, ki se nanaša na neobstoj pritožbe družbe UFEX ..... II - 3418

Drugi razlog nedopustnosti, ki izhaja iz kršitve temeljnih pravic La Poste ..... II - 3419

Temelj ..... II - 3422

1. Prvi tožbeni razlog v zvezi s kršitvijo pravnih pravil o presoji interesa Skupnosti za nadaljnjo obravnavo pritožbe ..... II - 3422

Prvi del: očitno zmotno branje sodbe Sodišča prve stopnje z dne 25. maja 2000, izhajajoče iz posledic sodbe Sodišča z dne 4. marca 1999, izrečene na podlagi pritožbe ..... II - 3423

Trditve strank ..... II - 3423

Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 3424

Drugi del: očitno napačna ocena nekaterih elementov, ki so del opredelitve interesa Skupnosti ..... II - 3429

Povzetek izpodbijane odločbe ..... II - 3429

Trditve strank ..... II - 3433

– Teža očitanih kršitev ..... II - 3433

– Trajanje očitanih kršitev ..... II - 3434

– Trajnost protikonkurenčnih posledic očitanih kršitev ..... II - 3435

Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 3436

– Trajanje očitanih kršitev ..... II - 3436

– Trajnost posledic očitanih kršitev ..... II - 3443

– Teža očitane kršitve ..... II - 3449

Tretji del: očitno in namerno napačna presoja vloge Komisije glede na vlogo nacionalnih sodišč pri preučitvi obstoja interesa Skupnosti ..... II - 3452

Povzetek izpodbijane odločbe ..... II - 3452

Trditve strank ..... II - 3453

Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 3453

Četrti del: Komisija v točki 167 izpodbijane odločbe, s tem ko se sklicuje na del zadeve v zvezi z državno pomočjo, da bi upravičila zavrnitev zaradi domnevnega pomanjkanja interesa Skupnosti, krši načela dobre vere in lojalnega sodelovanja med institucijami Skupnosti (člen 10 CE) ..... II - 3456

Povzetek izpodbijane odločbe ..... II - 3456

Trditve strank ..... II - 3457

Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 3458

2. Drugi tožbeni razlog v zvezi s protislovno obrazložitvijo dveh bistvenih elementov izpodbijane odločbe ..... II - 3460

Trditve strank ..... II - 3460

Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 3461

3. Tretji tožbeni razlog v zvezi z različnimi primeri napačne uporabe prava pri zavrnitvi dela pritožbe, ki temelji na členih 86 ES, 82 ES, 3(g) ES in 10 ES ..... II - 3464

Trditve strank ..... II - 3464

Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 3465

Stroški ..... II - 3468